

ALCESTE.

Tragedia

del Sign. RANIERI di CALSABIGI,

Messa in Musica

dal Sign. Cavalière CHRISTOFORO GLUCK.

eseguita nel Concerto

della società Armonica.

Alceste.

En Tragisk Opera

af Hr. Ranieri af Calsabigi,

sat i Musik

af

Hr. Ridder Christopher Gluck.

Opført i Concerten

i det Harmoniske Selskab.

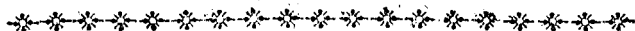
Kjøbenhavn,

Trykt hos Hofbogtrykkerne N. Møller og Søn.

1792.

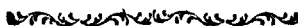
Argumento.

Admeto, Re di Fera in Tessaglia, Sposo di Alceste, trovandosi sul punto di perder la vita, Apollo, che esiliato dal Cielo, era stato accolto da lui, ottiene dalle Parche, che non morrà, purché si trovi chi muoja in vece sua; Alceste accetta il cambio, e more; ma Ercole, amico di Admeto, che giunge in Fera in tal circostanza, ritoglie Alceste alla morte, e la rende al sua sposo. Tal è il piano della celebre Tragedia d'Euripide intitolata Alceste; ma io, in luogo d'Ercole, ho introdotto Apollo benificato da Admeto ad operar per gratitudine questo prodigio.

Indhold.

Da Admet, Konge i Phera i Thessallen, Alcestis Gemal var nær ved at døe, udvirkede Apollo, der aander sin Forvilsning fra Himlen havde været af ham vel modtagen, af Parcerne, at han ikke skulle døe, saafremt der fandtes nogen, som ville gaae i Døden i hans Sted. Dette indgaaer Alceste, og dør. Men Hercules, Admet's Ven, kommer i det samme til Phera, river Alceste ud af Dødens Arme, og giver hendes Gemal hende tilbage. Dette er Planen til Euripidis berømte Sørgespil: Alceste. I Steden for Hercules, har jeg ladet Apollo, der havde nydt Gode hos Admet, af Erkiendtlighed udføre dette Under.

Personaggi:

ADMETO, Re di Fera in Tessaglia.

ALCESTE, Sua Sposa.

EUMELO, } Loro Figli.

ASPASIA, }

EVANDRO, Confidente di Admeto.

ISMENE, Confidente di Alceste.

Un Banditore.

Un Sacerdote d'Apollo.

Apollo.

Oracolo.

Un Nume Infernale.

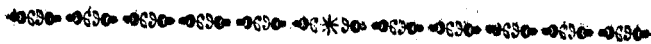
Coro di Cortigiani, e Cittadini.

Coro di Damigelle d'Alceste.

Coro di Sacerdoti d'Apollo.

Coro di Numi infernali.

La Scena è in Fera.

Personerne:

Admet, Kongen af Thera i Thessalien.

Alceste, Hans Dronning.

Eumelus, } Deres Børn.

Aspasia, }

Evander, Admets Fortrolige.

Ismene, Alcestis Fortrolige.

En Herold.

Apollo's Præst.

Apollo.

Drættet.

En underjordisk Gud.

Chor af Hof-Folk og Borgere.

Chor af Alcestis Hofdamer.

Chor af Apollo's Præster.

Chor af underjordiske Guder.

Scenen er i Thera.

ATTO PRIMO.

SCENE I.

(Gran piazza della Città di Fera, terminata dalla facciata del Real Pallazzo con gran porta, e sopra di essa Balcone praticabile. All' alzarfi della tenda si vede tutta la piazza ingombra da folto popolo, confusamente disposto; tutti hanno in mano rami d'Ulivo intrecciati di nastri simbolo de' supplicanti, e mostrano estrema afflizione; a destra Ara, su cui bruciano profumi, a sinistra Evandro, Ismene, e alcuni de' Cittadini più distinti; in di sul balcone del Real Pallazzo, preceduto da improvviso suono di tromba, un Banditore.)

Un Banditore.

Popoli, che dolenti
Della sorte d'Admeto, in lui piangete
Più il Padre che il regnante, udite: E'giunto
Per lui l'ultimo dì; non à foccorfo,
Speme non à. D'inesforabil mbrte
Preda egualmente sono
Nel tugurio i pastori, i Re sul trono.

Coro.

Første Optog.

Første Optrin.

En stor Plads i Staden Mera, for Enden af samme er det Kongelige Slot med en stor Port, hvor ovenpaa er anbragt en Altan. Naar Døkket gaaer op, sees hele Pladsen opfyldt med Folk, som staae uden nogen Orden; de holde alle, som et Tegn, at de vil anraabe Guderne, Oliegrene i Hænderne indfættede med Vaand, og vise sig høiligen bedrøvede; Paa høire Side er et Alter, hvorpaa brænder Røgelse; Paa venstre Side Evander, Tjæne, og noialer af de fornemste Borgere. Svornæst man, efter uventet at have hørt Lyden af en Trompet, sees en Herold paa Altanen.

En Herold.

Folk, som beklage Eder over Admeti Skiebne, og begræde mere en Fader udi ham, end en Konge, hører: hans sidste Time er kommen; ingen Hielp, intet Haab er tilbage. For den ubevægelige Død ere Hyrderne i Hytten og Kongerne paa Thronen uden Forstiel et Rev.

Coro.

Ah di questo afflitto Regno,
Giusti dei, che mai farà!
No, per noi del Ciel lo sdegno
Peggior fulmine non à.

Ism. { Infausta Reggia! che immerfa in gemito
a Solo. { Di voci flebili rissuonerà!
{ Patria infelice! che un denso turbine
{ D'armi straniere circonderà.

Coro.

An di questo afflitto regno,
Giusti Dei! che mai farà?

(Segue aria di Pantomimo che esprime desolazione e lutto.)

Evan. Amorosi vassalli, oggi riceve
Di tante sue virtù nel comun lutto
Un giusto premio il nostro Re; Ma in vano
Per lui si piange: Alle preghiere, ai voti
Non son propizi i Numi; andiamo al Tempio
Vittime, doni ad offerir; si chiedi
Un Oracolo almeno; almen si sappia
In si grave periglio
Se per noi v'è pietà, se v'è consiglio.

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider
blive af dette bedrøvede Rige!

Nei, Himmelens Brede har ingen grum-
mere Lynild at skrøffe os med.

I sin
allene.

Ulykkelige Stot! som nedsenkt i Kummer,
vil give Gienlyd af Klage og Graad.
Vanhældige Fædreland! som snart vil om-
ringes af en fæl Virvelvind, af fiendlige
Vaaben!

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider
blive af dette bedrøvede Rige?

(Her følger en Vantomime - Arie som tilkiende
giver Bekymring og Sorg)

Evan. I tierlige Undersætter. I denne almindelige
Sorg seer Kongen i Dag en værdig Belønning
for sine fiendne Dyrer. Men vi græde forgie-
ves for ham: Guderne ere ikke vore Banner og
Lofter gunstige. Lader os gaae til Templet og
frembyde Offer og Gaver; man maa i det mind-
ste forlange Svar af Draklet; i saa stor Fare
maa man dog først vide, om ingen Medynk
eller Raad meer er for os.

3
Coro.

Ah di questo afflitto regno
Giusti dei, che mai farà!

Evan. Perche a Tiranni ride serena
L'adulatrice felicità
E i giusti gemono nella catena
D'inseparabile Adversità
Perche - - Perche?

Coro.

Ah di questo afflitto regno
Giusti dei, che mai farà!

(s'apre la porta del Palazzo.)

Ism. Tacete - - - ah della Reggia
S'apron le porte! - - - O Dio!
Mi trema il cor: Mille funesti oggetti
Mi dipinge il pensier. Venite; andiamo
La dolente Regina
Pietosi ad incontrar - - ma no - - fermate;

(Compareisce sulla porta la Regina.)

Nel suo dolore oppressa
Co' mesti figli suoi viene ella stessa.

(Il Popolo voltandosi, e vedendo Alceste, che tien
per mano i due suoi figli, separandosi a destra,
ed a sinistra, per dargli luogo, intuona il Coro
seguente, mentre ella s'avanza con il suo seguito.)

SCENA

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider
blive af dette bedrøvede Rige?

Evan. Hvorfor tilsmiler den hykkelfste Lykke Tyrannen
saa blidelig,
hvorfor sukke de Mætskafne saa uophørlig i Mod-
gangens Lænker.
Hvorfor? Hvorfor?

Chor.

O! retfærdige Guder! hvad skal omsider
blive af dette bedrøvede Rige?

(Slottets Port aabnes.)

Isin. Tier stille . . . See! Slottets Porte aabnes! . . .
O Gud! Mit Hjerte stielver: mine Tanker
male for mig tusinde bedrøbelige Ting. Kom-
mer, lader os gaae den bedrøvede Dronning i
Møde, og vise hende vor Medsynt . . . Dog
nei . . . bier

(Dronningen sees i Vorten)

Der kommer hun selv, overvældet af Kummer,
med sine forrignfulde Børn.

(Folket, som vender sig, og seer Alceste, som har sine
to Børn ved Haanden, adskiller sig til høire og ven-
stre Side, for at give hende Plads, og istemmer
følgende Chor, imens hun kommer frem med sit
Følge.)

SCENA II.

*Alceste, Eumelo, Aspasia, Damigelle, e Cortigiani
con Alceste e detti.*

Coro a destra.

Misero Admeto!
Dolenti immagini

Coro a sinistra.

Povera Alceste!
Idèe funeste

Tutti.

Di duol, di lagrime, e di pietà!

Coro a destra.

Chi fra gli amplessi
De' Figli teneri,

Coro a sinistra.

Chi fra i lamenti
Figli innocenti,

Tutti.

L'afflitta Madre consolerà?

Alc. Popoli di Tessaglia, ah mai più giusto
Fù il vostro pianto! A voi non men che a
questi

Innocenti fanciulli

Admeto è Padre. Io perdo

Il caro Sposo, e voi

L'amato Re: La nostra

Sola speranza, il nostro amor e' invola

Questo caso crudel; ne sò chi prima

In sì grave sciagura,

A compiangere m'appigli

Del regno, di me stessa, o de' miei figli.

La

Andet Dyrin.

Alcestes, Eumelus, Aspasia, Hof-Damer og Hof-Folk med Alceste og de forrige.

Chor paa hoire Side.	Chor paa venstre Side.
Elendige Admete!	Arme Alceste!
Ufeligte Billeder	Bedrøvelige Forestillinger

Alle.

Uf Sorg, Graad og Medynd!

Chor paa hoire Side.	Chor paa venstre Side.
Hvo skal ved disse spæde	Hvo skal ved disse uskyldige
Børns Favntag,	dige Børns Klage,

Alle.

- Trøste den kummerfulde Moder?

Alc. At! I Theffaliske-Folk, aldrig var eders Graad mere retindssig, ikke mindre eders end disse uskyldige Børns Fader, er Admet. Jeg mistet en kær Gemal, og I en elsket Konge. Denne grusomme Hændelse bortriver os kort eneste Haab, og vor Kierlighed; og jeg veed ikke hvem jeg først, i denne store Ulykke, skal begræde, Riget, mig selv eller mine Børn. Gudernes Medlidenhed er allene tilbage at anraabe og erholde. Jeg kommer efter, for at tage Deel i eders Bønner og Dyringer.

La pietà degli Dei sola ci resta
 A implorare, a ottener.
 Verrò compagna
 Alle vostre preghiere,
 A' vostri sacrifici. Avanti all' ara,

(Partono tutti restando solo Alceste co Figli e la
 Damigella.)

Una misera Madre,
 Due bambini infelici,
 Tutto un popolo in pianto
 Presenterò così; forse con questo
 Spettacolo funesto, in cui dolente
 Gli affetti, i voti tuoi dichiara un regno,
 Placato alfin farà del Ciel lo sdegno.

Io non chiedo, eterni Dei,
 Tutto il Ciel per me sereno;
 Ma il mio duol consoli almeno
 Qualche raggio di pietà.

Non comprende i mali miei,
 Ne il terror, che m'empie il petto,
 Chi di moglie il vivo affetto,
 Chi di madre il cor non à.

Eum. Madre mia - -

Asp. Bella Madre - -

Eum.

(Alle gaar bort, undtagen Alcestes med Børnene,
og Hof-Damerne.

Der for Alteret vil jeg da fremstille en elendig
Moder, to ullyksalige Børn, og et heelt Folk
i Graad; maaskee at Himlens Brede ved
dette bedrøvelige Syn, hvorved et Rige viser sin
Kierlighed og sine Ønsker, endeligen skal lade
sig tilfredsstille.

Evige Guder, jeg forlanger ikke over mig
en ganske skyefri Himmel;

Men at i det ringeste en Straale af Med-
ynk maa lindre min Kummer.

Hvo som ei er om Egtefælde, hvo som ei
har et Moders Hierte,

kan ei fatte mine Ulykker og den Rædsel,
som fylder mit Bryst.

Cum. Min Moder . . .

Usp. Skionne Moder . . .

Cum.

Eum. Non t'affligger così.

Asp. Tu mi dicesti - - -

Eum. Madre, tu m'insegnasti - - -

Asp. Ti sovviem - - -

Eum. Tel rammenti.

a Due. Che son giusti gli Dei, che son clementi.

Alc. Cari Figli! del diletto

Sposo mio ritratti espressi,

Ah correte a' dolci amplessi;

Ah stringetevi al mio sen.

Freddo ò il sangue in ogni vena,

Se a voi penso, ò Figli amati,

Ah di me più sventurati

Non vi renda il fato almen!

Non comprende i mali miei

Ne il terror, che m'empie il petto,

Chi di moglie il vivo affetto,

Chi di madre il cor non à.

(parte co' Figli.)

Coro delle Damigelle con Ismene:

Miseri Figli!

Povera Alceste!

Dolenti immagini

Idée funeste

Di duol, di lagrime, e di pietà!

Eum. Bedrøv dig ei saaledes.

Asp. Du har sagt mig . . .

Eum. Du har lært mig, Moder . . .

Asp. Du husker det . . .

Eum. Du erindrer dig det,

Begge. At Guderne ere retfærdige, at de ere misfærdige.

Alc. Kære Børn, I min elskte Gemals udtrykte
Billeder,

O, iler hid til mit Favnetag,

O! flynger eder op til mit Bryst.

Blodet isner i hver Aare,

Naar jeg tænker paa eder, allerfierreste Børn.

O! at Skiebneen i det ringeste ei maa gjøre
eder uhykkeligere end mig!

Hvo som ei er om Egtefælle,

Hvo som ei har et Moders Hierte,

Kan ei fatte mine Ulykker

Og den Nædsel, som fylder mit Bryst.

(Hun gaar med Børnene.)

Chor af Husbamnerne med Ismene.

O mine Børn,

Min Billeder

Stakkels Alcestes!

Bedrøvelige Forestillinger

Af Sorg, Graad og Medynk.

Chor

Coro delle Damigelle con Ismene.

Chi fra gli amplessi		Chi fra i lamenti
De' figli teneri,		Figli innocenti,

L'afflitta Madre consolerà?

Alc. Non si perda o miei fidi
 L'ora in dolersi insieme
 La clemenza de numi
 Corriamo ad implorar. Già si prepara
 Per cenno mio, il sacro rito, io stessa
 A Voi darò l'esempio
 D'umiltà, di rispetto.

Tutti. Al Tempio, al Tempio.

Coro.

Ah di questo afflitto regno
 Giusti Dei, che mai fara
 No per noi del Ciel lo sdegno
 Peggior fulmine non à.

(partono.)

SCENA III.

(Tempio d'Apollo, con statua del Nume, Ara, e Tripode.
 Gran Sacerdote preceduto da' Ministri, e sacrificatori
 con Incensieri, strumenti da Sacrificio, e vittime)

Aria di Pantomimo.

Coro di Sacerdoti.

Dilegua il nero turbine,
 Che freme al trono intorno

Chor af Hofdamerne med Ismene.

Hvo skal ved disse spæde | Hvo skal ved disse uskyl-
Børns Favnetaag, | dige Børns Klage,

- Trøste den kummerfulde Moder?

Alle. I tro Undersaatter, lader os ei spille Tiden med at beklage os, lader os tilsammen skynde os hen at anraabe Gudernes Misfandhed. Alt tillaves efter min Befaling den hellige Dsring; jeg selv vil give eder Exempel paa Pdmtyghed og Verbdighed.

Alle. Til Tmplet, til Tmplet.

Chor.

O! retfærdige Guder! Hvad skal omsider blive af dette bedrøvede Rige?

Nei, Himlens Brede har ingen grummere Lynild, at straffe os med.

(De gaar.)

Tredie Optrin.

(Apollo's Tmpel med Gudens Billede, Alter og Trefod. Den npperste Præst, og for ved ham Opvarterne og Offers Præsterne med Kogelskar, Offerredskaber og Slagtoffere.)

(Pantomime. Aria)

Chor af Præster.

O Koggerprydede Apollo,

Fordriv med din klarfinnende Glands,

O faretrato Apolline
 Col chiaro tuo splendor
 Sai, che ramingo ed esule
 T'accolse Admeto un giorno,
 Che dell' Anfriso al margine
 Tu fosti suo pastor.

Gr. Sac. A te, Nume del giorno, a te del Cielo
 Ornamento, e splendor, da noi svenate
 Queste vittime sono; A te consuma
 La sacra fiamma arabo odore; Ingombra
 Colle nere ali sue l'orrida morte
 Il nostro amore, il nostro Re: risplenda
 Un tuo raggio per lui; tu rasserena
 La Tessaglia infelice in pianto avvolta,
 E d'un popolo amante i voti ascolta.

Coro di Sacerdoti.

Dilegua il nero turbine,
 Che freme al trono intorno
 O faretrato Apolline
 Col chiaro tuo splendor &c.

Gr. Sac. Sospendete, o Ministri,
 Il sacrificio, e le preghiere: Al Tempio
 La Regina s'avanza; alla dolente
 Devota pompa esser vorrà presente.

(Aria di Pantomimo.)

SCENA

Det mørke Uveir,

Som suser omkring Tronen.

Du veed, at Admet tilforn tog vel imod
dig, da du omvandrede og var landflygtig;

Og at du har været Hyrde hos ham ved
Amphrys Bredder.

V. Pr. For dig, du Dagens Gud, for dig du Himlens
Prydelse og Glands, ere disse Slagtoffere.
For dig brænder i hellig Offerlue arabisk Kør-
gelse. Den rædsomme Død overskygger med
sine skumle Vinger vor Kierlighed, vor Konge.
Lad en af dine Straaler skinne for ham; glæd
igien det ulykkelige Thessalien, som svømmer i
Graad, og bonhør et kierligt Folk.

Chor af Præster.

O Roggerprydede Apollo,

Fordriv med din klarfinnende Glands

Det mørke Uveir,

Som suser omkring Tronen.

V. Pr. I Præster, opsætter Ofringen, og Bonnerne:
Dronningen nærmer sig Templet; hun vil selv
være nærværende ved denne smertefulde Andagts
Høitid.

(Antemime: Aria.)

SCENA IV.

*Alceste, Eumelo, Aspasia, Erandro, Ismene,
Damigelle, Cortigiani, Popolo, e detti.*

Alc. Nume eterno immortal, se col tuo sguardo,
Che de' nostri pensieri
Scopre i segreti, in me fin or trovasti
Puro cor, caste voglie,
Innocenza, e pietà; se ogni mia forte
Da te conobbi; e se il tuo culto, e questa
Immagin tua mai fù da me negletta,
L'offerte, i voti miei benigno accetta.

(Alceste co' figli prende luogo vicino al gran Sacerdote, e mentre si replica il Coro, si fa l'offerta de' doni, e si adorna l'Ara di ghirlande.)

Coro.

Dilegua il nero turbini,
Che frene al trono intorno
O faretrato Apolline
Col chiaro tuo splendor!

Gr.Sac. I tuoi prieghi, o Regina, i doni tuoi
Propizio oltre l'usato
Apollo accoglie. A cento segni espressi
Già presente io l'affermo - - Ecco che in-
vaso
Dal suo sacro furor quel che ragiono,
Oltrapassa il mortale - - Ecco si spande.
(Infiammandosi a poco a poco, e con entusiasmo.)
Odor

Fjerde Optrin.

Alceste, Cumelus, Aspasia, Evander, Sinene,
Hofdamer, Folket og de forrige.

Alc. Evige u dødelige Guddom, dersom din Seen,
hvormed du opdager vove Tankers Hemmelighe-
der, hidtil har fundet hos mig et reent Hierte,
kndst Attraae, U skyldighed og Hengivenhed til
Guderne, har jeg erkjendt, at al min Lykke
kom fra dig; og aldrig nogen Tid forsømt at
dyrke dig, og dette dit Billede, saa antag mi
skundelig mit Offer og mine Bønner.

(Alceste med Børnene tage Plads nær ved den ny-
perste Præst, og imedens at Choret igientages
blive Gaverne skrede, og Alteret udzires med
Blomsterkrandsse.)

Chor.

O Roggerprydede Apollo,
Fordriv med din klarstinnende Glands
Det mørke Uveir,
Som suser om Tronen!

V. Pr. Dine Bønner, o Dronning, og dine Gave
antager Apollo med ualmindelig Gunst. De
hundrede udtryffelige Tegne, føler jeg, at ha
allerede er tilstede, Mærk paa, at hvad jeg
begeistret af hans hellige Kraft, nu taler, e
ophøiet over alt dødeligt.

(Efterhaanden mere heftig, og med Hentykkelse.)

Odor celeste - - Al simulacro intorno
 Arde un cerchio di luce - - - Ah già son
 pieni

Questi archi, e queste mura
 Della mente del Nume; I suoi decreti
 Ei stesso detterà - - L'altare ondeggia,
 Il tripode vacilla;
 Si scuote il suol - - - rimbomba il tempio,
 Oh genti,

In rispetto, in timore - -

Tacete, udite. - - E' tu deponi Alceste.

(S'avvanza la Regina co' Figli vicino all' ara, e s'inginocchia.)

L'orgoglio del Diadema:

Piega a terra la fronte, ascolta, e trema.

ORACOLO.

(si pronunzia dalla bocca del Nume.)

Il Re morrà s'altri per lui non more.

Coro.

Che amunzio funesto

Di nuovo terrore!

Fuggiamo da questo

Soggiorno d' orrore.

(Fuggono tutti.)

SCENA

Alt udbreder sig en himmelsk Bellugt, . . .
 Rundt om Billedet brænder en Krands af Klar-
 hed . . . Alt disse Hvalvinger, og disse Mure
 ere allerede fulde af Gudens Kraft; han vil selv
 affige sit beslattede Raad . . . Alteret bevæger
 sig, Trefoden ryster; Jorden bæver . . . Tem-
 plet giver Stienlyd . . . O Folk, med Verbs-
 dighed og Frygt . . . Tier; Høver. . . . Og
 du Alceste, nedlæg

(Dronningen nærmer sig med Børnene til Alteret, og
 falder paa Knæ.)

Kronens Stolthed: Reddøi Hovedet mod Jor-
 den, hør og skielv.

Oraklet.

(Dette tales ud af Gudsdommens Mund.)

Kongen maa døe, hvis en anden ikke døer
 for ham.

Chor.

Hvilket bedrøveligt Budskab

Om ny Skræk;

Lader os sige denne

Kædflernes Bolig.

(De sige alle bort.)

SCENA V.

Alceste, Eumelo, e Aspasia.

Alc. Ove son! che ascoltai! Qual non oscuro
Oracolo fatale.

Il Nume pronunziò! Morrà lo sposo,
S'altri per lui non more! - - a chi proporlo!

Da chi sperarlo! - - A quel crudel decreto
Ciascun m'abbandonò. De' miei fedeli

Alcun non veggo. - - A tutti

Cara è la vita - - Il miglior dono è questo,

Che far possan gli Dei - - Misero Admeto!

Prence infelice! ove trovar chi voglia,

Per prolungarti i giorni,

Se stesso, e i giorni suoi porre in oblio!

È, chi r'ami a tal segno? - - Ah vi son io.

Già tutta alla mente

Luminosa si mostra

La grande Idéa: Già di sublime ardire

Mi s'empie il cor. Chi tanto

Di me, del mio volere

Signor si rende! - - Ah lo conosco - - - Il

Nume

Il Nume in me si muove; Egli m'inspira

Il sacrificio illustre: Ei vuol che Alceste

Un magnanimo esempio oggi assicuri.

Alle spose fedeli a' di futuri.

Ombre,

Femte Optrin.

Alceste, Cœmelus og Aspasia.

Alc. Hvor er jeg, hvad hørte jeg! hvilket udtryffeligt, ulykkesfuldt Svar. Guden forkynder: min Gemal skal døe, hvis en anden ei døer for ham! . . . Hvem foreslaaer man det? . . . Af hvem kan man haabe det. Alle forlade mig efter dette grumme Svar. . . Af mine troe Folk seer jeg ingen . . . Enhver har sit Liv kiert . . . Det er den beste Gave, som Guderne kan give . . . ynkværdige Admet! ulyksalige Konge! hvor finder man nogen, som, for at forlænge dine Dage, vil glemme sig selv og sit eget Liv! Er der nogen, som elsker dig saa høit? Ja, jeg er det. Denne høie Tanke viser sig allerede herlig i mit Sind: alt fyldes mit Hierte med Mod. Hvo tiltager sig saa stor Magt over mig og min Villie! . . . Af jeg kiender ham . . . Guddommen, Guddommen bevæger sig i mig, og skynder mig til at blive et saa berømmeligt Offer: Han vil at Alceste i Dag skal være for kommende Tider et høimodigt Exempel paa ægtefabelig Trostkab.

Ombre, larve, compagne di morte;
 Non vi chiedo, non voglio pietà;
 Se vi tolgo l'amato Conforto,
 V'abbandono una sposa fedel.
 Non mi lagno di questa mia forte;
 Questo cambio non chiamo crudel.
 Ombre, larve, Compagne di morte,
 Non v'offenda sì giusta pietà.
 Forza ignota, che in petto mi sento,
 M'avvalora, mi sprona al cimento,
 Di me stessa più grande mi fa.
 Ombre, Larve, compagne di morte,
 Non vi chiedo, non voglio pietà.

SCENA VI.

*Alceste in atto di partire con Eumelo, e Aspasta, indi
 Evandro, che frettoloso accorrendo s'incontra in lei,
 indi Ismene da un' altra parte e con fretta.*

Evan. Ah t'affretta, O Regina, in brevi istanti
 Admeto non vivrà: L'orror di morte
 Già gli corre sul volto; almen rivegga
 La dolce sposa.

Skygger, Gienfærd, Dødens Følge,
 Jeg forlanger ikke, vil ikke, Eders Medynd,
 Dersom jeg fratager eder en kier Gemal,
 Saa overlader jeg eder igien en tros Hustru.
 Jeg klager ikke over denne min Skiebne;
 eller kalder dette Bytte grusomt.

Skygger, Gienfærd, Dødens Følge,
 Lad saa retfærdig en Medynd ei mislæge eder.
 En ukjendt Kraft, som jeg føler i mit Hjerte,
 Giver mig Mod, skynder mig til denne haar-
 de Prøve,
 Og ophøier mig over mig selv.

Skygger, Gienfærd, Dødens Følge,
 Jeg forlanger ikke, vil ikke, at I skal ynke mig.

Stette Optrin.

Alceste, som vil gaae med Cumelo og Aspasta,
 derefter Evander, som kommer hastende, og
 møder hende, siden Ismene fra den an-
 den Side med Hastighed.

Evan. Af skynd dig, o Dronning; om saa Dieblik le-
 ver Admet ikke meer. Alt udbredr sig Dødens
 Angest paa hans Ansigt: lad ham dog engang
 endnu see sin omme Gemal.

Ism. Alceste,

Ah corri, ah non tardar: Di te richiede,
 Te chiama il Re; Morir si sente, e feco
 La sua sposa non vede;
 Non trova i Figli. Hà sempre
 Sulle labbra il tuo nome, e gira intorno
 Gli occhi gravi, e languenti,
 Di te cercando.

Alc. (Omai
 L'atto grande s'adempia.)

Evan. Da' Numi, ah ben lo fai,
 Non v'è più che sperar; vieni, r'abbracci
 L'infelice tuo sposo
 Un' altra volta ancor; vada alla tomba
 Con quel dolce conforto
 Più lieto almen. Che più gli resta in queste
 Sue mortali agonie?

Alc. Gli resta Alceste.

(Con Maestà, e risolutezza; parte in fretta
 cò figli.)

Ism. Alceste,

O skynd dig, o tav ikke: Kongen spørger efter dig, han kalder paa dig; han føler, at Døden er nær, og seer ikke sin Gemal; han finder ikke Børnene; han har altid dit Navn paa Læberne, og vender sine afmægtige og længselsfulde Bine allevegne omkring, for at søge efter dig.

Alc. (Saa lad da nu denne store Gierning fuldføres.)

Evan. At du veed det, at der er intet mere at haabe hos Guderne; kom og lad din ulykkelige Gemal endnu engang omfavne dig; lad ham i det mindste tage denne søde Trost med sig i Graven. Hvad bliver ham mere tilbage i disse hans sidste Aandedræt.

Alc. Han har Alceste.

(Med Majestæt, og Behiørtighed; og gaaer hastig bort med Børnene.)

SCENA VII.

Evandro, Ismene, e subito a uno, a due, a tre Ministri del Tempio, Cittadini, Uomini, e Donne da diverse parti, i quali interrogando i suddetti personaggi, che in atto di partire mostravano di andare dietro ad Alceste, gli fermano sulla Scena.

Una voce. E non s'offerse alcuno?

Altra voce. E alcuno ancora (Con fretta quasi interrompendosi.)
non si presenta?

Altra. E' vana
Questa speranza

Evan. Ogn' uno
Ama se stesso - - -

Ism. Ama la vita

Una voce. E come
I vecchi padri - - -

Altra V. E i figli - - -

Altra. E i congiunti - - -

Un' alt. E le spose - - -

Altra. Amati oggetti - - -

Alt. Amoreosi così - - -

Alt. Teneri tanto - - -

Tutti. In lutto abandonar, lasciar in pianto!

Una Voce. Non hò cor - - -

Altra V. Non mi sento
Tanta virtù - - -

Altra. Tremo in pensarlo - - -

Alt.

Syvende Optrin.

Evauder, Ismene, og strax derpaa nogle af Tempelens Præster, saa en, saa to, saa tre, Borgere, Mandfolk, Fruentimere, fra forskjellige Sider, standse fornævnte Personer, der allerede vare i Begreb med at gaae efter Alcestes, og giøre følgende Sporsmaale.

En Røst. Og ingen har tilbudet sig?

En anden. Og ikke nogen har end, (med Hast, som de faldt nu fremstillet sig? / hverandre i Talem.)

En anden. Et saadant Haab er forgieves.

Evan. Hver har sig selv tier.

Ism. Elsker Livet.

En Røst. Og hvorledes aldrende Fædre . . .

En anden. Og Børn

anden. Og Slægtninger.

En anden. Og Egtfæller

anden. Disse saa elskede . . .

anden. Disse saa tierlige . . .

anden. Disse saa smme

alle. At forlade dem i Sorg og Graad!

En Røst. Nei jeg har ikke Mod,

En anden. Jeg tiltroer mig ikke saa stor Dyd.

anden. Jeg stielber ved at tænke derpaa . . .

anden.

- Alt.* Oh giorno
Infausto troppo - -
- Alt.* E la Regina? - -
- Alt.* E Alceste? - - -
- Evan.* Partì
- Ism.* Corre al Conforte.
- Evan.* Ah non resiste
Misera al suo dolore!
- Ism.* Anche per lei
Ci rimane a tremare
- Una Voce.* Oh Alceste - -
- Altra V.* Oh Admeto - -
- Altra.* Giusto Re - -
- Alt.* Dolce Padre - -
- Alt.* Ah non lagnarti - -
D'un popolo fedel. - -
- Alt.* Non incolparlo
Di finto amor.
- Alt.* Di ménzognera fede.
- Tutti.* Troppo domanda il Ciel, troppo ei chiede.

Coro.

Chi serve, e chi regna,
E nato alle pene;
Il colmo del bene
Il trono non é.

anden. O alt for uhyksalige Dag . . .

anden. Og Dronningen ?

anden. Og Alceste ?

Evan. Hun gif.

Ismt. Hun ilede hen til sin Gemal.

Evan. Af den elendige, hun udholder ikke sin Kummer!

Ismt. Ogsaa for hende bør vi stielve.

en Stem. O Alceste . . .

anden. O Admet . . .

anden. Den retfærdige Konge . . .

anden. Den sønne Fader . . .

anden. Af klag ikke over et troe Folk.

En anden. Bestyld det ikke for en forstilt Kierlighed.

anden. Og for en falsk Troskab.

alle. Himlen forlanger, den fordrer alt for meget af os.

Chor.

Baade den som adlyder, og den som regierer

Er fød til Ulykke;

Trouen er ei

Ulyksalighedens høieste Spidse.

I pianti vi sono,
 Le cure, gli affetti,
 Gli affanni, e i sospetti,
 Tiranni de' Re.

(Partono tutti da diverse parti, ed Evandro, e Ismene dalla parte ov' è entrata Alceste.)

ATTO SECONDO.

SCENA I.

(Oscura e folta selva sacra agli Dei infernali, con Simulacri rozzi de' medesimi; Notte.)

Alceste, e Ismene.

Ism. **F**erma: Perche abbandoni
 Il tuo sposo spirante, i figli in pianto,
 La Reggia in lutto? in questi
 Solitari ritiri
 D'aide belve il piede
 Come ardisci inoltrar? Con qual disegno?
 Per qual vana speranza? e vuoi lasciarti
 Tanto in preda al dolor - - -

Alc. T'accheta, e parti - - (con Maestà.)

Ism.

Der ere Graad, Sorger,
 Lidenskaber,
 Kummer og Mistanke,
 Kongernes Tyranner.

(De gaae alle, til adskillige Sider; og Evander og
 Ismene til den Side, hvor Alceste gif ind af.)

Andet Optog.

Første Optrin.

(En mørk og truf Skov, helliget de underjordiske Guder, med
 disses grovt tildannede Billeder; det er Nat.)

Alceste og Ismene.

Ism. **T**øv! Hvi forlader du din døende Gemal,
 dine Børn i Graad, Slottet i Sorg, hvor-
 tør du begive dig ind i disse for glubende
 Dyr øde Opholdssteder? Med hvad Forsæt?
 med hvad unyttigt Haab? og du vil saaledes
 reent overgive dig til Rov for din Smerte . .

Alc. Tie, og gaae . . (med Majestæt.)

Ism. Ma dove andrai? Già l'ombre sue dispiega
 La cheta notte. Ignote
 Sono a noi queste selve: Un culto antico
 Sacre le rende: Ogn' uno
 Ne paventa l'accesso - - Ah se frattanto,
 Che quì senza consiglio
 Erando vai, che privo
 Di te, del tuo soccorso.
 Lasci lo sposo tuo, morte l'invola.

Alc. Non parti? (con sdegno.)

Ism. Ubbidirò.

Alc. Lasciami sola. (con impeto.)

Ism. Parto - - Ma senti - - Oh Dio!

Di te che mai farà!

Alceste, ah per pietà

Parla - - rispondi.

Mi fa tremare il core,

Quel, che non fai celar;

Ma più mi fa tremar

Quel, che m'ascondi.

(parte.)

SCENA II.

*Alceste poi Coro de' Numi infernali non vedute, indi
 i Numi medesimi.*

Alc. Parti. Sola restai - - Teneri affetti,
 Magnanimi pensieri,

Eccovi

Ism. Dog, hvor hen? alt udbreder den stille Nat sine
 Skygger. Disse Skove ere os ukiendte: En
 ældgammel Dyrfelse gjør dem høitidelige, enhver
 frygter for at komme her. Af dersom Du
 den bortriver din Gemal, imedens du raadvild
 her omvankende, lader ham allene, og uden
 Hielp.

Alc. Er du ej gaaet endnu? (med Brede.)

Ism. Jeg adlyder

Alc. Lad mig være allene. (med Heflighed.)

Ism. Jeg gaaer . . . men hør . . . O Gud!

Hvad Skiebne venter paa dig!

Alceste, o for Himlens Skyld,

Taal, saar.

Det, som du ej kan følge,

kommer mit Hierte til at skielve;

men mere skielver jeg

ved det, du dolger.

(hun gaaer.)

Andet Optrin.

Alceste, siden et Chor af underjordiske Guder, som
 ikke sees, derefter de samme Guder.

Alc. Hun gif. Jeg blev allene Nu da, min omme
 Kierlighed, og I mine høimodige Tænker, nu

Eccovi in libertà - - Ma - - dove - sono -
 (s'avanza al bosco.)

In qual parte m'aggiro?

Dove incauta m'inoltro? - - Ah qual paura
 Spirano queste piante; In qual profonda
 Caliginosa notte

Mi veggo immersa! Un cheto

Alto silenzio ingombra

La tenebrofa selva, ove non odo

Vento alcun, che susurri,

Fronda scossa che tremi, Eco che plori;

Sol questi muti orrori

Interrompe talor lugubre suono

D'acqua, che fra le rupi urta, e si frange,

O di notturno augel, che rauco piange.

E fra tanti spayenti

Io respiro infelice! - - Ah mentre in vita

Mi ferba amor, che vive in me, s'affretti

Il glorioso cimento.

Protegetemi, o Numi, ecco il momento.

(s'inoltra verso i Simulacri.)

Tu tiranno dell' Ombre,

Tu Signor dell' Abisso, e voi di Lete,

E voi di Flegetonte

Implacabili Dei, che avete il trono

In quelle ignote al Sol chiostre funeste,

Chiamo voi, parlo a voi. - -

Voce non veduta.

Che chiedi Alceste?

Alc.

har J. eders Frihed' : : Men = : : hvor er jeg : :
(gaaer ind i Stoven.)

Til hvilken Side vender jeg mig? hvor vo-
ver jeg Ubetænksumme mig hen? O hvad Skræk
indgydes mig fra disse Træer, hvilken sort og
fæl Nat omringer mig! En stille dyb Tavshed
herstær overalt i denne skumle Stov, hvor
ikke høres mindste Wind, intet Blad rører
sig, intet Echo græder; Denne tavse For-
færdelse afbrydes blot ved en sorgelig Lyd af
Bandet, som larmende slaaer op mod Klippen,
ved Natuglen som klager med hæst Tuden. Og
jeg Ulyksalige lever her blant alle disse Rædsler,
O! lad mig hastig gaae denne ærefulde Prøve i
Møde, imedens Kierlighed som lever i mig,
holder mig i Live. Beskytter mig, o Guder,
nu er Øjeblikket.

(Gaaer længere ind, hen til Billederne.)

Dig Skyggernes Konge, dig Afgrundens Her-
re, og Eder J Lethes og Phlegethons uforsøn-
lige Guder, som har Eders Trone i de Ulykkens
Boliger, dem Solen aldrig saae, Eder paakal-
der jeg, Eder taler jeg til. : : :

En Stemme, man ikke seer.

Hvad vil du Alceste?

Alc. Chi mi parla! - - Che rispondo?

(si vedono comparire nel fondo del bosco alcuni
spettri.)

Ah che veggo! - - Ah che spavento
Ove fuggo! Ove m'ascondo!
Ardo - - Gelo - - e il core jo sento
Venir meno - - oppresso in seno
Con - - un - - lento - - pal - - - pitar
Non ò voce - - Non ò pianto.
Manco - - moro; - - e in tanta pena
Il vigor - - mi resta - - appena,
Per dolermi - - e per tremar.
(s'appoggia, e si lascia cader sopra un sasso.)

Coro de' Numi Infernali non veduto.

E vuoi morire, o misera!
Quando di gioventù
T'adorna il fiore?
Troppo ti lasci opprimere
In dura servitù
Da un cieco amore.

Alc. Stelle! - - chi mi risveglia

(rinvenendo.)

Da quel forte latargo, in cui mi strinse
Debolezze, e terror! - - L'ardir primiero
Come ritrovo in me! - - Come diversa
Tanto son da me stessa! - - O sia che morte,
Quanto

Alc. Hvem taler til mig! hvad skal jeg svare?

(nogle Spræller lader sig see bag i Stoven)

O hvad seer jeg! O hvilken Skæf! Hvor
 flyr jeg hen! . . . Hvor stuler jeg mig;
 Jeg brænder . . . jeg tiisner . . . jeg føler at
 mit Hjerte mat, betemt, slaer langsomt
 i mit Bryst.

Jeg kan ej mæle . . . jeg kan ej græde; jeg be-
 svimer . . . jeg døer . . . og i min tunge
 Kummer har jeg . . . næppe Kraft . . . meer
 til at klage . . . til at stælve.

(Hun hælder sig til en Steen, og segner ned paa den.)

Chor af underjordiske Guder, som ikke sees.

Og du vil døe, Elendige!
 da Ungdoms Blomster
 endnu pryde dig!

For meget lader du dig undertrykke
 af en blind Kierlighed's
 haard Trældom.

Alc. Himmel! . . . hvo vækker mig

(Hun kommer til sig selv igjen.)

af den dybe Slum, hvori Afmagt og Angest
 havde nedfænkt mig! . . . hvor faaer jeg igjen
 mit forrige Mod! . . . hvorledes er jeg mig
 selv saa ulig, . . . eller maastee er Døden

Quanto più s'avvicina
 Meno orribil diventi;
 O che men' si sgomenti
 Nell' ineontro crudel, chi per sua scelta
 Fugge la vita; all' alma mia non sono
 Già tremende così, già tanto atroci
 Quell' ombre, quelle larve, e quelle voci.

Coro de' Numi Infernali non veduto.

Altro non puoi raccogliere
 Da questa tua virtù
 Che un vano onore.
 Pensa, mal cauta giovane,
 Che mai riforge più,
 Mai più, chi more.

Alc. Lo sò, Numi, lo so - - Ma forse intanto
 Spira il mio ben; forse fra' labbri suoi
 Cogl' ultimi singulti
 Si confonde il mio nome; Ah nò! Si salvi:
 (s' alza risoluta.)
 Viva l'amato Admeto, e Alceste adempia
 I decreti del ciel, vittima illustre
 D'amor, di fedeltà - - Numi d'Averno,
 (s' avvanza risolutamente verso il bosco.)
 Udite il voto mio tremendo, e sacro:
 A voi, per il mio sposo, io mi consacro.
 (Esce il Coro de' Numi infernali.)

jo meer den nærmer sig, des mindre forstræfkelig; eller frygter den, som frivillig slyer Livet, mindre Dødens grusomme Røde; Alt ere disse Klænder, disse Gienfærd, disse Stemmer, jeg hører, mig ikke saa rædsomme, ikke saa grumme.

Chor af underjordiske Guder, som ikke sees.

Du kan ikke høste anden Frugt
af denne din Død,
end forfængelig Ære.

Betank, unge Uforsigtige,
at den som dør,
kommer aldrig, aldrig meer tilbage.

Alc. Jeg veed, o Guder, ja, jeg veed det, men maaskee i dette Nu dør mit høieste Gode; maaskee han i de sidste Suf har mit Navn paa sine Læber; nej! jeg maae frelse ham; min elskte Admet
(Hun reiser sig med fast Forsæt.)

skal leve, og Alceste opfylde Himmels Beslutning som et herligt Offer paa Kierlighed og Troskab. . . I Afgrundens Guder,

(Hun gaar med besluttet Dristighed hen i Skoven.)
Harer dette mit skrækkelige, mit hellige Løfte:
Jeg opofrer mig Eder i min Gemals Sted.

(Choret af underjordiske Guder kommer frem)

Un Numi infernale.

Dunque vieni: La morte t'accetta,
 E di Lete ti mostra il sentier;
 Già ti chiama, ti sgrida, t'affretta
 Dalla sponda l'antico Nocchier.

(circondano Alceste.)

Alc. Uditemi, fermate - - Ah troppo, o Numi,
 Siete pronti a' miei voti! Il caso mio
 E' degno di pierà soffrite almeno
 Che una moglie, una madre,
 Dal consorte, da' figli abbia un amplesso,
 Prenda l'ultimo addio.

Un Nume infernale.

Ti sia concesso.

Alc. Non vi turbate, nò,
 Pietosi Dei!
 Se a voi m'involerò
 Qualche momento.
 Anche senza il rigor
 De' voti miei
 Jo morirò d'amor,
 E di contento.

(parte.)

(I Numi infernali accompagnando Alceste fino alla
 scena, esprimono co' gesti il loro stupore, e
 partono.)

SCENA

En underjordisk Gud.

Ru saa kom da, Døden antager dig, og viser dig Veien til Lethe;

Alt staaer den aldgamle Færgemand ved Bredden; han kalder, han skjælder og skynder paa dig.

(De omkring Alceste.)

Alc. Hører mig, tøver, Al! Gudet! For hastig fordre I mit Løfte opfyldt! min Tilstand for-
 tiener Medynk. Tillader i det mindste, at en
 Hustru, en Moder, siger det sidste Farvel,
 omfaanes for sidste Gang af sin Egtesælle, af
 sine Børn.

En underjordisk Gud.

Det være dig tilladt.

Alc. Det, medlidende Gudet,
 bredest ej,
 hvis jeg nogle Dieblikke
 forlader Eder.

Om jeg end aldrig saa ubrødeligt
 havde lovet det,
 vil jeg dog døe af Kierlighed
 og Glæde.

(Hun gaaer.)

(Underjordiske Guder følge Alceste hen til Siden af Skue-
 pladsen, og med Bødder give deres Forundring til-
 kende og gaae.)

SCENA III.

(Camera interiore del Pallazzo Reale, con sacra-rio domestico, ed Ara da una parte, e letto maritale dall'altra. La Scena è illuminata per celebrare l'inaspettato ristabilimento di Adimero. Cortigiani, Cavalieri, e Dame, e Uffiziali di Corte.)

Coro.

Dal lieto soggiorno,
 Funesti pensieri,
 Fuggite, volate.
 Al Trono d'intorno,
 Ridenti piaceri,
 Venite, tornate.

Evan. Or che morte il suo fuore
 Porta altrove, e il lutto e i pianti
 Che piu belle
 Son le stelle
 E per noi giran piu liete
 Voi che Amico avete Amore,
 Vaghe spose
 Accesi amanti
 D'odorose fresche Rose
 Coronatevi, e godete.

Coro.

Dal lieto soggiorno, &c.

Tredie Optrin.

(Et Cabinet i det Kongelige Slot, med et Huis-Capel; et Alter paa den ene, og en Brudeleng paa den anden Side. Skuepladsen er illumineret til at høitideligholde Admets uventede Dødsfald. Hoffolk, Cavalierer og Damer og andre Hofbetiente.)

Chor.

Bedrøvede Tanker,
 flyer og skynder eder bort
 fra dette glade Sted.
 Smilende Glæder
 kommer, vender tilbage
 til Tronen.

Evan. Nu da Doden over sin Grumhed, skaber Jammer og Klager paa andre Steder; da hver en Stjerne er bleven klarere, og Himlen blidere tilsmiler os; I alle, som elkes af Amor, yndige Brude, brændende Tilbedere, befransede Eder da med friske, vellugtspredende Roser, og nyder Livets Lyksaligheder.

Chor.

Flyer I bedrøvede Tanker icke.

SCENA IV.

Admeto, Evandro, e seguito, e detti.

Evan. Signor, mai più sincero,
D'un popolo fedele,
Il giubilo non fù. Quanto l'affisse
Di perderti il timor! Padre t'adora,
Ti rispetta regnante; in te ripone
La sua felicità. No, non eccede
Il publico piacer, quando fra tante
Di pianto, e di dolor meste vicende
Pietoso a' nostri voti il Ciel ti rende.

Adm. Da qual letargo, Evandro,
Mi risveglio in un punto? e qual portento
Alla tomba m'invola! Ancora ingombra
D'immagini di morte
La mente mi vacilla; Ad altri oggetti
Rivolgersi non osa
L'attonito pensier: sospeso ancora
In un dubbio molesto
Non sò troppo, se sogno, o se son desto.

Evan. Ah respira mio Re; Giorni felici
Ti promette la sorte. Idee più liete
Nell'anima raccogli;
Pensa a goder. Del nostro amore è dono
La vita, che t'avvanza: Il nostro pianto
Dal Ciel l'ottenne: alcun de' tuoi più cari
L'Oracolo adempì.

Adm.

Fjerde Optrin.

Admet, Evander, med Folge, og de Forrige.

Evan. Konge! aldrig var et troe Folks Jubel mere oprigtig. Hvor var det nedslaget af Frygt for at miste dig! det tilbeder dig som Fader, ærer dig som Regent, grunder sin Lyksalighed paa dig. Nei aldrig kan den almindelige Glæde være for stor, naar Himlens Medynk, efter saa megen Graad og Kummer bevæget ved vor Bøn, giver os dig igjen.

Adm. Af hvilken Dvale, Evander, opvaagner jeg med et? og hvilket Mirakel unddrager mig Graven! end bærer mit Sind fuld af Dødens Billede; mine forfækkede Tanker tør ej heste sig til andre Ting; endnu svæver jeg i tung Tviol og veed ej tilbøffe, om jeg drømmer, eller er vaagen.

Evan. O Konge, lev op; Skiebnen lover dig blide Dage. Lad glædere Tanker fylde din Siel; nyd Livet. Det af dit Liv, som er tilbage, er en Gave af vor Kierlighed, vor Graad har erholdt det af Himmelen: Een af dine meest kiere Undersaatter har opfyldt Oraklets Domm.

Adm. Come! che ascolto!

Che disse il Nume?

Evan. Il Re morrà, se un altro

Non muor per lui

Adm. Barbara legge! e credi - -

Evan. Sì, tu rissorgi, e in un momento; effetto

Non è questo del caso,

Non d'umano foccorso;

Opra è del Ciel: Vi fù, Signor, chi a morte

Per te s'offerse; il dubitarne e' vano.

Adm. Oh troppo ingiusto, oh strano

Voler de Numi; oh sacrificio illustre

D'un amico fedel! Merita, Evandro,

Più d'ogn' altro la vita,

Chi così ne fa dono - - E a chi son io

Di tanto debitor?

Evan. Non è palese.

Adm. E Alceste? e la mia Sposa

Ov' è che fa? perche non viene ancora

Meco a goder di queste

Contentezze improvise?

Evan. Eccoti Alceste.

(guardando entro la Scena.

Adm. Hvorledes! Hvad hører jeg! Hvad har Guden sagt?

Evan. Kongen maae døe, hvis En anden ikke døer for ham.

Adm. O barbariske Befaling! Og du troer , ,

Evan. Ja, du kom, og det vœbliffelig med et, igien til Live. Ikke ved Tilfælde, ikke ved menneskelig Hielp, er dette bevirket, det er Himmelenſ Gierning: Konge, nogen har tilbudet sig at døe for dig; derom er ingen Tvivl.

Adm. O hvor uretfærdig og selfom er Gudernes Villie; O hvilket herligt Offer af en troe Ven! Evander, den som giør ſlig en Gave af ſit Liv, fortiener mere end nogen anden at have det , ,
Og hvem er jeg da ſaa hœiligen forbunden?

Evan. Det vides ikke.

Adm. Og Alceſte? min Gemalinde, hvor er hun? Hvad giør hun? Hvi kommer hun endnu ikke hid, for at tage Deel med mig i denne uventede Fryd?

Evan. See din Alceſte, der er hun.

(Han ſeer ind paa Siden af Skuepladsen.)

SCENA V.

Alceste, Ismene, seguito d'Alceste, e detti.

Adm. Adorata consorte! e pur di nuovo
Ti riveggo, son teco,
Son tuo, ti stringo al sen. Per te penoso
M'era il morir; per la diletta Alceste
Amo tanto la vita. I cari Figli
Così mi ferbi il Ciel; come io sol bramo
Nel nostro dolce laccio
Passerne i giorni, e poi morirti in braccio.

Alc. Misera che dire!

Adm. Non mi rispondi! così mesta m'accogli! ogni
timore cesso pure per me, serena il ciglio, E
tempo di goder. Nuovi portenti la tua presenza
in me produce. Il raggio de tuoi lumi amorosi
in sen mi desta un dolce ardor, che mi raviva.
E dono de sommi Dei, se questa fragil spoglia
mortale ancor mi veste, ma il piacer della vita e
don d'Alceste.

Alc. (Oh momento! oh dolor!)

Adm. Sposa! ben mio,
Ma perchè non m'abbracci?
Ma perchè non mi parli? Ah qual m'ascondi
Tuo segreto dolor! Quanto crudele
E' per me quel silenzio! - - - E il tuo fre-
quente

Impallidire! Il sospirare, il tanto
Fissare in Ciel i sguardi, ed a vicenda
Girarli in me, che dir vorrà? Quel pianto,
Che ti scorre sul volto,
Che reprimer non fanno
I tuoi languidi lumi, è amore, è affanno?

Ah perchè con quelle lagrime
M'avveleni il mio contento?

Dunque

Femte Optrin.

Alceste, Ismene, Alcestes Folge, og de Forrige.

Adm. Tilbedte Gemalinde! Og jeg seer dig dog igjen, er hos dig, er din, trykker Dig til mit Bryst; For din Skyld var Døden mig tung; For min elskede Alceste elsker jeg Livet saa høit. Bevare Himlen kun disse kiere Born, saa fandt som mit eneste Puske er, at tilbringe mine Dage i sød Forening med dig, og derefter at døe i dine Arme.

Alc. Jeg elendige, hvad skal jeg sige.

Adm. Du svarer ikke! Du tager saa bedrovet mod mig! For mig er jo al Frygt forsvunden, vær blid, det er Tid at være glad. Forunderlige Ting føler jeg ved din Nærberøelse. Straalen af dine kielige Dine oppækker i min Barm en behagelig Varme, som opliver mig. Det er en Gave af de høie Guder, at dette svage dødelige Legeme endnu beboes af mig, men det behagelige af Livet er en Gave af Alceste.

Alc. (O Dieblik! O Smerte!)

Adm. Allerkiereste Gemalinde! Hvi omfavner du mig ikke, hvi taler du ikke til mig! Hvilken hemmelig Sorg stinker du for mig, hvor gruesom er mig denne Taushed! og din idelige Bleguen, din Sukken, dine nu paa Himmelen hæftede, nu mod mig vendte Dine; hvad vil det sige? Den Graad, som flyder paa dine Kinder, og som dine matte Dine ej kan holde tilbage, er det Kierlighed, er det Angest?

Alc. Hvi forgifter du min Glæde med disse Taarer?

Dunque io godo un sol momento,
 E poi sempre ò da soffrir!
 I dol mio - -

(sempre con passione, e premura.)

Alc. (Morir mi sento.)

(sempre confusa.)

Adm. Non rispondi?

Alc. (Ah che martir.)

Adm. Uno sguardo - -

Alc. (E senza piangere.)

Adm. Un' amplesso - -

Alc. (Oh Dio! l'estremo.)

Adm. Ah! m'ascolta.

Alc. (Io gelo, io tremo.)

Adm. Parla almen.

Alc. (Che posso dir?)

Adm. E' mia pena il tuo tormento:

Sei mia speme, e il mio tesoro.

Alc. (Mille volte io così moro,

Pria di giungere a morir.)

Adm. Conforte; Alceste! e perche più palese
 A me non è tutto il tuo core? A parte
 Perche più non son io de' tuoi contenti,
 Delle tue pene?

Alc. Ah la fedel tua sposa
 Non affliger così. Tu vivi; al mondo

Glæder jeg mig da kun et Dieblif,
og skal siden stedse lide!

Min tilbødelige. . . .

(Altid med Kierlighed og Omhyggelighed.)

Alc. (Jeg føler at jeg døer,)

(altid forvirret.)

Adm. Du svarer ikke?

Alc. (Ha Marter!)

Adm. Et Diekast . . .

Alc. (Og uden Laarer.)

Adm. Et Favntag . . .

Alc. (O Gud! det sidste)

Adm. O hør mig.

Alc. (Jeg isner, jeg bæver.)

Adm. Tael i det mindste.

Alc. (Hvad kan jeg sige?)

Adm. Din Kummer er min Plage;

Du er mit Haab, min Skat.

Alc. (Saaledes døer jeg tusinde Gange, førend jeg
naaer det, at døe.)

Adm. Gemalinde! Alceste! O hvi er du ikke mere
aabenhierttet mod mig? hvi maae jeg ikke me-
re tage Deel i din Glæde, i din Sorg?

Alc. O bedrøv dog ikke saa din tro Gemalinde.
Du lever; Ingen i Verden glæder sig mere

Altri non v'è, che più ne goda, e v'abbia
Di me parte miglior.

Adm. Ma perche tanto
Dunque t'affanni?

Alc. Oh Dio! - -
Non curar di saperlo.

Adm. Altri perigli minaccia il cielo? - - - ah mi
conservi Alceste, E poi tutto si sfoghi in me lo
sdegno suo! m'ami?

Alc. Se t'amo! lo fan gli Dei, lo fa il mio cor.
T'adoro, t'adorerò la tomba il mio pudico af-
fetto estinguer non potrà, l'anima mia seco
trarrà nel fortunato Eliso questo tenore amor.
Per la tua vita mille vite io darei.

Adm. Ei cari Figli? - -

Alc. Non ti turbar, son salvi i Figli. (con premura.)

Adm. E come (con affanno.)

Temer puoi, che la sorte,
Che ci ride felice, ancor si cangi?
Vivo, Sei mia, son salvi i Figli, e piangi?

Alc. Ma - - non fai? - - Ma t'è ignoto;
Come Apollo parlò?

Adm. Lo sò, t'intenda:
V'è, chi more per me. Senti: io comprendo
Del magnanimo voto

La sublime virtù. Tuo sposo, appresi
Il prezzo della vita; Un sì gran dono
Avanza ogni mercè; ma, se t'è noto
Quest' Eroe, quest' amico,
Questo benefattor, scopriilo: io giuro,
Ch' eterno in questi lidi

Il suo nome vivrà; che alla sua sposa
A' Genitori, a' Figli

Padre, figlio, consorte

Sempre

derover, har større Deel deri, end jeg.

Adm. Men hvi ængstes du da saa meget?

Alc. O Gud! , , stræb ikke efter at vide det.

Adm. Truer Himlen med andre Farer? , , O! dem bevare mig Alceste, og da udøse al sin Brede over mig. Du elsker mig?

Alc. Om jeg elsker dig! det veed Guderne, det veed mit Hierte; Jeg tilbeder dig, og stedse skal tilbede dig. Ikke skal Graven kunde udslukke min rene Kierlighed. Med sig vil min Siel trække denne rene Kierlighed hen i Elysium. Tusind Liv gav jeg for dit Liv.

Adm. De fiere Børn , ,

(med Omhyggelighed.)

Alc. Vær rolig, de ere i Behold.

(med Bekymring.)

Adm. Og hvor kan du frygte, at Ektiebnen, som blidelig tilsmiler os, skulle endnu engang forandre sig? Jeg lever, du er min, Børnene ere i Behold, og du græder?

Alc. Men , , veed du ikke , , er det dig ubekjendt, hvorledes Apollo har talet?

Adm. Jeg veed det; jeg forstaaer dig: der er Gen, som døer for mig. Jeg fatter den høie Dyd i dette ædelmodige Offer. Som din Gemal har jeg lært at skatte Livet. Intet Vederlog kan tænkes for saa stor en Gave, men, hvis denne Helt, denne Ven, denne Belgiorer, er dig bekjendt, saa opdag mig hvem han er: jeg sværger, at hans Minde skal evig leve i disse Egne; og at jeg altid skal være hans Kones Fa-

Sempre farò, che dopo te, mia vita,
La miglior parte avranno
Di tutti i miei pensieri, e del cor mio.
Parla.

Alc. Oh Dei! (con affanno)

Adm. Piangi?

Alc. Ah sposo!

Adm. E ben?

Alc. Son io.

Ism. } Santi Numi del Ciel!
Evan. }

Adm. Tu? - - come? Alceste,
Tu stessa! - - Oh colpo atroce!
Oh nero giorno! Oh d'una cieca mente
Misero error! - - Tu m' ami,
E te non ami! E ai fenno
Di morir, di lasciarmi,
Di privarmi di te! - - Che mai facesti? - -
Io quando mai ti chiesi
Questa prova d'amor?
Quando? rispondi, parla, stracciami il cor - -
Ma dove, oh dio! dietro al dolor
Mi guida disperato pensier
No, che non tanto degli umani deliri
Si fa ministro il ciel
Sei mia: non puoi dispor de te
S' io nol' consento.
Il primo e di moglie e di madre
Sacro dover t'obliga a me.
Ma quando a quel voto crudel t'abbia sospinta
La tirannia di fregolato affetto,
Non vivrò: Vano è il dono; io non l'accetto.
Alc. Sposo, non v' è più tempo; I voti miei
Son scritti in Cielo. Il tuo presente stato
Lo palesa abbastanza; e mai più chiaro
Il Dio parlo.

Adm.

ders Børns Fader, Barn og Mand! at de
 næst dig, min allerbedste, skal have største Deel
 i mine Tanker, og i mit Hierte.

Tael:

Alc. O Guder! . . . (bængstet.)

Adm. Du græder?

Alc. O Gemal!

Adm. Nu vel?

Alc. Det er mig.

Ism. } I Himmelen's hellige Guder!
 Evan. }

Adm. Du! . . . Hvorledes? . . . Alceste, Du selv! . . .
 O grumme Stød! O fæle Dag! O elendige
 Bildfareise af et forblindet Sind! . . . Du elsker
 mig, og elsker ikke dig selv! Og du har Hierte
 til at døe, forlade mig, og berøve mig dig . . .
 Hvad har du gjort? Naar forlangte jeg af dig
 denne Prove paa Kierlighed? Naar? Tael, svar
 sønderriv mit Hierte, men hvor, o Gud! leder
 den fortvivlede Tanke mig efter Smerten. Nej,
 saa meget lader Himlen sig ikke bruge til Men-
 neskets Affindigheder. Du er min: du raader
 ikke for dig selv, naar jeg ikke deri samtykker,
 den første saabel Kones, som Moders hellige Pligt
 binder dig til mig; Men har endog overdreven
 Kierligheds Tyrannie bragt dig til at gøre dette
 grusomme Løfte, vil jeg dog ikke leve. Gaven
 er spildt, jeg tager ikke mod den.

Alc. Gemal, det er for sildigt; mine Løfter ere skrev-
 ne i Himmelen. Din nærværende Tilstand vi-
 ser det nok, og Guden talte aldrig tydeligere.

Adm.

Adm. Nò, sempre oscuro, e sempre
 Misterioso risponde. Io volo al Tempio,
 A interrogar di nuovo
 L'Oracolo fallace. il mio rifiuto
 Saprà la Terra; lo voglio
 Che conosca, che apprenda,
 Che non curano i Numi
 Innocenza, e virtù; che si fan gioco
 De' mortali infelici. In questo stato
 Più riguardi non ò: Colla ragione
 Perdo il timor. Da tanti
 Fulmini atroci, e in sì brev' ora oppresso
 Odio il Cielo, odio il Mondo, odio me stesso.

Nò, crudel, non posso vivere,

Tu lo fai, senza di te.

Non mi salvi, ma mi uccidi,

Se da me così dividi

La più viva, la più tenera

Cara parte del mio cor.

E un sì barbaro abbandono,

E l'orror d'un tale addio

Virtù credi, e chiami amor!

Nel tiranno affanno mio

Ogni morte, o Numi! è un dono

D'una vita così misera

Peggior forte, oh Dio! non v'è.

Nò,

Adm. Nej, forblummet og mørkt svarer han altid. Jeg vil skynde mig til Templet, for paa ny at spørge det skuffende Orakel. Hele verden skal vide mit Afslag; Jeg vil, den skal kiende og lære, at Guderne hverken agte Ufskyldighed eller Dyd; og at de drive Spot med de elendige Dødelige. I denne min Forsatning agter jeg intet. Med Forstanden taber jeg Frygten. I saa saa Dieblif truffen af saa mange grumme Tordenslag, hader jeg Himmelen, hader jeg Verden, hader mig selv.

Nej, Grusomme, jeg kan ej leve

Du veed det, uden dig.

Du frelser mig ikke, men dræber mig, hvis du saaledes stiller mig ved den kiereste, ommeeste og meest levende Deel af mit Hierte.

Og en saa grum Skilsmisse,
og dette skrækkelige Farvel,
troer du er Dyd, og kalder Kierlighed!
I denne min plagende Angest
Er Døden, o Guder! en Gave.
Der er ingen værre Skiebne
end saa ulyksaligt et Liv.

Nej,

Nò, crudel, non passo vivere,
 Tu lo fai, senza di te,

(parte, e seco Evandro.)

SCENA VI.

Alceste, Ismene, e Damigelle d'Alceste.

Alc. Oh tenerezza! Oh amore!

Degni d'altra fortuna,

E troppo presto estinti - - Ah già s'avanza

Il momento fatale! Ad ora, ad ora

Illanguidir mi sento;

Mi sento indebolir. M'abbaglia il giorno,

(siede.)

Mi s'aggrava il respiro; un fuoco interno

Consumando mi va - - Diletta Ismene,

Amorose compagne,

Negl' estremi momenti.

Affistetemi ancora. A me togliete

(se le toglie la Corona, se le sciolgono i Capelli.)

Queste misere pompe; a me recate

Le ghirlande, i profumi:

(partono due Damigelle.)

L'ultime offerte mie abbiano i Numi.

Ism. Oh come rapida,

Nel suo bel fiore,

La vita amabile

Per te fuggì!

Nej, Grusomme, jeg kan ej leve,
Du veed det, uden dig.

(Han gaaer, og Evander med ham.)

Siette Dyrin.

Alceste, Ismene og Alcestis Hofdamer.

Alc. O Omhed, o Kierlighed! en bedre Skiebne
værd, og alt for hastig udslukte . . . Af det
ulykkelige Dieblik nærmer sig alt! Jeg føler mig
meer og meer afmægtig; Jeg mærker, at jeg bli-
ver kraftløs. Dagen blinder mig, min Vandedræt

(Hun sætter sig.)

bliver tungere. En indvortes Ild fortærer
mig . . . elskte Ismene, og I mit kjerlige
Selskab, staaer mig hi endnu i disse sidste Die-
blif. Løser disse elendige Prydelser af mig,

(De tage Kronen af hende, og løse hendes Haar.)

Og bringer mig Blomster-Kransse og Røgelse:

(To Hofdamer gaae.)

Mine sidste Offeringer tilhøre Guderne.

Ism. O hvor hastig
flygtede fra dig
det yndige Liv
i sit beste Flor.

Coro di Damigelle.

Oh come rapida
 La vita amabile
 Per te fuggì!

Ism. Qual rosa tenera,
 Che in su l'albor
 Gelido Borea
 Inaridì.

Coro.

Oh come rapida,
 Nel suo bel fiore,
 La vita amabile
 Per te fuggì.

(Entrano co' fiori, e profumi le Damigelle.)

Ism. E il cor non mi si spezza! e il nostro affanno,
 La tua pietà, la tua virtù non scema
 L'ingiustizia del Ciel?

Alc. T'accheta. I Numi
 A torto accusi: Alceste offendi: Io stessa
 Volontaria m'offerì, e la mia morte
 E' pietà, non rigor. Gli amati figli
 Fà che vengano a me: Fra tante pene.
 (parte una Damigella)

Chor af Hofdamer.

O hvor hastig
 flygtede fra dig
 det yndige Liv.

Ism. Bigesom den spæde Rose
 for den kolde Norden. Vind
 henvisner
 i Dagingen.

Chor.

O hvor hastig
 flygtede fra dig
 det yndige Liv
 i sin beste Flor.

(Hofdamerne komme ind med Blomster og Kægler.)

Ism. Og Hiertet brister ikke i mig! Og vor Sorg,
 din Medynk, din Dyd, formindsker ikke Him-
 melens Uretfærdighed?

Alc. Tie. Du har Uret, naar du beskylder Gubers-
 ne: Du fornærmer Alceste: Jeg har selv fri-
 villigen tilbudt mig, og min Frømhed, ikke
 Himmelens Strengthed volder min Død. Lad
 mine fiere Børn komme til mig:

(en Hofdame gaaer.)

Abbia qualche contento

Nello stringerli al petto

Una Madre che more - - E voi fratanto

Meco a' Numi porgete

I voti, e le preghiere; e non piangere.

(preparano l'altre l'offerte sull'ara.)

Coro.

Una Voce.

Così bella!

altra Voce.

Così giovane!

altra. Così casta!

altra. Così cara!

Tutti. Crudel preda a morte avara

Giusti Dei perche farà!

Una Voce. Quel bel volto, e quel bel riso,

altra. Lo Splendor di quei bei lumi,

Tutti. Ah perche, pietosi Numi!

Sempre a noi s'asconderà?

(s'alza Alceste sostenuta dalle Damigelle; s'accosta all'ara, e bruccia de' profumi.)

Alc. Vesta, tu che fosti, e sei

Tutelar mio primo Nume,

Per tuoi figli i figli miei

Deh ricevi in questo dì!

Ed in te trovino, allora

Ch'io farò fredd'ombra errante,

Una Madre così amante,

Come quella, che morì!

(torna a sedere, e si copre il volto.)

Coro.

J saa stor Kummer, skal en Moder dog dsende
 føle den Glæde, at trykke dem op til sit Bryst,
 Og J, frembærer imidlertid tillige med mig eders
 Ønsker og Bønner til Guderne, og græder ikke.
 (De andre tillave Dringerne paa Alteret)

Chor.

En Stemme.

En saa yndig!

En anden. En saa uskyldig!

alle. J retfærdige Guder! hvi skal hun være et
 grunt Noj for den graadige Død!

Stem. Dette deilige Udsyn, dette yndige Smil,

anden. Denne Glans i disse smukke Dine,

alle. Af medlidende Guder! hvorfor skal de for
 evig skjules for os?

(Alceste reiser sig, holdet af Hofdamier, hun nærmer
 sig til Alteret, og brænder Røgelsen.)

Alc. Bestia, Du som har været, og er
 min fornemste Skyts-Gudinde,
 Af! antag, fra i Dag af, mine Børn
 til at være dine.

Og lad dem i dig, naar jeg bliver
 en kold og omvandrende Skygge,
 finde en lige saa tier Moder,
 som hun var, der døde.

(Hun sætter sig ned igjen, og bedækker sit Ansigt.)

Coro.

Oh come rapida
 Nel suo bel fiore,
 La vita amabile
 Per lei fuggì!

Alc. Oh casto, oh caro, nuzial mio letto,
 Mia dolce cura, mio solo affetto,
 Finche da queste
 Stelle funeste
 volle di fendermi pietoso il Ciel.
 Se un'altra accogli sposa novella
 Sarà più cara, farà più bella
 Della tua misera estinta Alceste,
 Ma non più tenera, ne più fedel.

Ism. Così bella, così giovane
 Dar se stessa in braccio a morte
 Fra lamenti, Fralle lagrime
 E de figli, e del Conforte.

Tutti. Non v'è sorte, o Dio! più barbara
 Non v'è affanno più crudel!

Ism. Regina ecco i tuoi figli - -

(prendendo i figli, che entrano in Scena, e conducendoli ad Alceste.)

Alc. Amati pegni
 Del pudico amor mio, teneri figli,
 Abbracciate la Madre - - ah forse questi
 I nostri sono ultimi bacci. In vano

Chor.

O hvor hastig
 flygtede fra dig,
 det yndige Liv
 i sin beste Flor.

Alc. O! du min hellige, du min dyrebare Brudeseeng;
 min kiereste Omhue og eneste Hengivenhed,
 saalænge den medlidende Himmel bevarede
 mig fra denne ugunstige Skiebne. Dersom
 du tager imod en anden Brud, vil hun
 maaskee være mere kiere, mere skion, end din
 ulykkelig hensovede Alceste, men ikke mere sm,
 ikke mere trofast.

Ism. En saa skion, en saa ung, vil give sig hen i Dø-
 den, midt under haade Børnenes og Mandens
 Klage og Graad.

Alc. Ikke er der, o Gud! en Skiebne meer haard,
 ikke en Kummer meer grusom.

Ism. Dronning, her ere dine Børn . . .
 (Hun tager mod Børnene, som komme ind paa Skue-
 pladsen, og fører dem til Alceste.)

Alc. Kiere Frugter af min rene Kierlighed, Spæ-
 de Børn, omfavner eders Møder . . . Al maas-
 kees ere disse vore Kys de sidste. Forgivees smig-
 rede jeg mig engang med, at blive glad, ved at see

Mi lusingai d' esser felice un giorno,
 Nel vedervi felici - - Arder le tede
 Io non vedrò ne' vostri
 Lieti imenei. Non udiro la Grecia
 Vantar le vostre glorie,
 E le vostre virtù. Che crudel sorte
 Per una Madre! Il sen m' inonda il pianto,
 L' impeto de' sospiri
 Mi soffoga gl' accenti; ed all' adspetto
 Di sì fiero destin, di tanti affanni,
 Timorosa, smarrita
 Par che l'anima mia fugga la vita.

Eum. Ah mia diletta Madre!

Asp. Ah Madre amata!

Eum. O Dio! mi baci, e piangi?

Asp. O Dio! m' abbracci,
 Cara Madre, e sospiri?

Eum. E vuoi lasciarmi?

Asp. E abbandonarmi vuoi?

Eum. E parli di morir?

a 2. Miseri noi!

Alc. Figli, diletti Figli! Oh Dio! Pur troppo
 Hò da morire. In vano

V' affolate al mio seno, e mi stringete

Colle braccia amorose - - Oh come presto

Quelli nodi soavi

Sciolti faran! Quella pietà, quel pianto

Più giovarmi non può. Venite, andiamo

(s' alza.)

Al

eder lykkelige , , Jeg vil ikke faae Fallerne at see, ved eders glædelige Bryllupper. Ikke vil jeg faae at høre, Grækenland fortælle eders Noes, og eders Dyder. Hvilken grusom Skiebne for en Moder! Graaden strømmer ned over min Barm. , , De hæstige Sukke qvale Ordene i mig; og ved Betragtning af saa grim en Skiebne, af saa stor en Kummer, synes min frygtfulme og forbausede Siel at forlade mig.

Eum. Af min elskte Moder!

Asp. Af tiere Moder!

Eum. O Gud! du kysser mig, og græder?

Asp. O Gud! du omfavner mig, tiere Moder, og sukker?

Eum. Og du vil forlade mig?

Asp. Og for stedsse gaae fra mig?

Eum. Og du taler om at døe?

begge. Vi elendige!

Alc. Børn, I allerkiereste Børn! O Gud! Jo, desværre jeg maa døe. Forgives trykke I eder op til mit Bryst, og slutte mig i eders kierlige Arme , , O hvor snart skal disse søde Baand opløses! Den Medynk, den Graad, kan ikke mere hielppe mig: Kommer, lader os gaae
(reiser sig.)

Al Genitore. A lui vi fidi, a lui
La moribonda Madre.

(s' incammina, poi si ferma.)

Vi raccomandi almen. Ma qual m' affale
Nuovo atroce pensier, che in ogni vena
Un ribrezzo mortale
Scorrer mi fà? Piangete, ah si! piangete,
Innocenti fanciulli; io v' abbandono
Con incerte speranze
Ad un amor, ch' esser potrebbe spento
Col volgere degl' anni. Eccovi servi
A una Madre - - A qual Madre!
Madre solo di nome: Eccovi esposti
All' invidia, a' sospetti, agl' odi, a tanti
Di regno, e gelosia ciechi consigli,
Non avere più madre, amati figli.

Ah per questo già stanco mio core
Sono, o cari bambini amorosi,
Tanti dardi, quei languidi sguardi,
Che girate sì teneri a me.
Già vi sento turbarmi i riposi,
Quando affitti, smarriti, dolenti
Voi direte: Ah la Madre dov' é?
Ah la Madre! la Madre morì!
E' il più fiero di tutti i tormenti,
Lo staccarsi da' dolci suoi figli.

til eders Fader: Ham maa eders dsende Moder
i det ringeste fortroe og anbefale eder.

(Hun gaaer, men standser.)

Men hvilken ny, slet Tanke falder mig ind,
som fylder hver en Aare med Dødens Angest?
I græde, Af ja! I græde, I uskyldige Børn;
med et uvist Haab overlader jeg eder til en Kier-
lighed, som i Tiden kunde udslukkes. Da
ere I Tienere af en Moder . . . Af hvilken
Moder! En Moder blot af Navnet. Da ere I
udsatte for Vind, Mistanke, Had, for saa
mange af Regieresnge og Misundelse forblindede
Anslag, og have da ingen Moder mere, I elskte
Børn.

Af! I fiere og kierlige Børn;

De bedrovede Diekast, som I med
saadan Omhed vende til mig, ere lige
saa mange Pile for mit udmattede Hierte.

Allt fornemmer jeg, I vil forstyrre min
Roe, naar I, ilde behandlede, forladte
og kummerfulde, sige: Af hvor er Moderen,
Af Moderen! . . . Moderen er død.

Af alle Plager er det den grummeeste, at rive
sig fra sine elskte Børn, og lade dem midt

E lasciarli fra tanti perigli;
E lasciarli in pianto così.

(parte co' Figli.)

Coro.

Oh come rapida
Nel suo bel fiore,
La vita amabile
Per lei fuggi!
Qual Rosa tenera,
Che in sull' albore
Gelido Borea
Inaridi.

(partono tutti.)

ATTO TERZO.

SCENE I.

(Vestibulo magnifico o scoperto del Real Pallazzo adorne di statue e trofei. Fragli spazi, che lasciano le Colonne che lo sostengono, si scopre in diverse vedute la Citta, Giorno.)

Admeta, e Evandro con fretta da diverse parti.

Adm. Ah mio fido!

Evan. Ah mio Re!

Adm.

iblant saa mange Fører, og saaledes
 efterlade dem grædende.

(Hun gaar med Børnene.)

Chor.

O! hør hastig

flygtede fra dig

det yndige Flo

i sin beste Flor.

Ligesom den spæde Rose,

for den kolde Norden, Wind

henvisner

i Dagingen.

(De gaar alle)

Tredie Optog.

Første Optrin.

(En pragtig og aaben Torggaard i det Kongelige Slot, prydet med Statuer og Trophæer, igiennem Mellemrummet af Støtterne sees man Staden fra forskjellige Kanter. Det er Dag.)

Admet og Evander, ilende hver fra sin
 Side.

Adm. **A**t min tro Mand!

Evand. **A**t min Konge!

Adm.

Adm. D' Alceste il voto
Rivocarsi non può.

Evan. Non puoi tu stesso
Morir per lei.

Adm. Non lo consente il Cielo.

Evan. E muto il Nume. Oh fortè
Per noi troppo funeste!

Adm. Alceste à da morir.

Evan. Perdiamo Alceste!

Adm. Tu piandi, Evandro amato,

E n' ai ragion; ma il mio dolor misura
Dal tuo stesso dolor! Vedi, a qual pena
Mi condannan gli Dei: Morir non posso
Per chi more per me: La vita abborro,
E m' è chiusa la tomba. Ad ogni istante
De' miei miseri giorni

Rammenterò della perduta Alceste

La fedeltà, l' amore,

La virtù, la costanza; in ogni oggetto

Mi fingerò la sua beltà, quel dolce

Amabil sguardo, quel soave riso

Quel modesto rossor. Più vive ancora

Queste fiere memorie avrò presenti

Nel sembante de' figli; e dovrò sempre

Abbracciarli piangendo?

Sospirando bacciarli? - - Ah qual contrasto

D' opposti affetti! - - Ah quale

Di tenerezza, di pietà, d' orrore

Adm. Alcestis Løfte
kan ikke tilbagefaldes.

Evan. Selv kan du ikke
døe for hende.

Adm. Det tilstæder Himmelen ikke.

Evan. Guddommen tier. O Skiebne!
for os alt for sørgelig!

Adm. Alceste maa døe.

Evan. Vi tabe Alceste!

Adm. Du græder, kære Evander, og har Marsag;
men døm af din egen Smerte til mig. Du seer
til hvad Kummer Guderne fordommer mig: Jeg
maae ikke døe for den, som døer for mig: Jeg
har Afstøje for at leve, og Graven er luft for
mig. Hvert Dieblit af mine elendige Dage,
vil jeg erindre mig min tabte Alcestis Troskab,
Kierlighed, Dyd og Bestandighed; I enhver
Gienstand vil jeg forestille mig hendes Deilighed,
hendes indtagende elskværdige Diekast, hendes
søde Smil, og hendes blufærdige Rodmen.
Endog mere levende og nærværende for mig vil
disse grumme Grindringer blive, ved at see Bør-
nene. Og skal jeg da stedse grædende omfavne
dem? sukke dem? Af! hvilken Strid
af modsatte Sinds- Bevægelser! Af hvilke
varige og bittere Afvexlinger, af Omhed, Med-
ynk og Skræk, tilbereder Himmelen for en Egte-
fælle og for en Fader!

Lungá vicenda, e amara
Ad un Sposo, ad un Padre il Ciel prepara!

Misero! e che farò!

E come, e con qual cor
I figli abbraccierò?
Che in tanto suo rigor
Mi serba in vita ancor
La barbara pietà
Del Ciel tirannò.

Misero! e con qual cor

Io li consolerò!
Che mai risponderò
Quando bagnati in lagrime
La Madre al genitor
Rammenteranno!
La Madre - - Ah che dolor;
Mi chiederanno.

Nò, sì atroce costanza a tanta pena
Non trovo in me; nel presagirla, io sento
Inorridirmi il core - - In quale abbisso
Dal sommo de' contenti
Caddi in un dì! - - Voi m' invidiaste, o

Numi,

La mia felicità! Troppo il mio stato
Era simile al vostro
Col possesso d'Alceste - - e intanto, oh Dio!

Come

Jeg elendige! hvad skal jeg gjøre!
 hvorledes, og med hvad Hierte,
 skal jeg omfavne Børnene?
 da den tyranniske Himmels
 grumme Medlidenshed
 i al sin Strenghed
 endog lader mig leve.

Jeg elendige! med hvad Hierte
 skal jeg trøste dem!
 Hvad skal jeg vel svare,
 naar de med nedstrømmende Tøare
 erindre Faderen
 om deres Moder!
 Og naar de, . . . Af hvilken Qual!
 affordre mig Moderen.

Nej, saa grum en Standhaftighed i saa stor en
 Kummer finder jeg ikke hos mig; ved Tanken
 deraf, føler jeg mit Hierte gys af Skæk, . . .
 I hvilken Afgrund sank jeg paa een Dag fra Glæ-
 dens øverste Spidse! . . . O Gud, I have
 misundt mig min Lyksalighed! Min Tilstand lig-
 nede eders for meget, da jeg havde Alceste . . .
 Og imidlertid, O Gud! hvorledes skal jeg kun-
 ne see hende, . . . i mine Arme . . . see hen-
 des

Come potrò vederla
 Spirarmi in braccio - - e d' begl' occhi tuoi
 Adombrarsi la luce - - e in quel bel volto,
 È in quel bel sen freddo spiegarfi, e nero
 Il livido di morte! Ah già veloce
 Fugge il momento, e questa a me si appresta
 Scena d' horror! Misero me! che veggo!

(guardando dentro la Scena)

Eccola; oh vista! Oh crudeltà! S'avvanza
 Vaccillante, languente,
 E à seco i figli - - e viene
 Agl' ultimi congedi
 La mia, ah non più mia! fedel consorte;
 Oh Alceste! Oh Figli! Oh divisione! Oh
 morte!

SCENA II.

*Alceste sostenuta da Ismene, Eumelo, Aspasia;
 seguito di donzelle, e detti, indi Numi
 infernali.*

Alc. Sposo, Admeto, idol mio! ecco il momento
 Che da te mi divide, e che le nostre
 Amabili catene
 Scioglie per sempre. Intorno a me sdeg-
 nosa
 Gira l'ombra di morte,

Che

des skønne Dines Glands formærkes . . . See
Dødens kolde Sortbleghed at udbrede sig i dette
smukke Ansigt og deilige Barm. Af det Dieblif
kommer snart, og dette græffelige Optrin beres
des mig! Jeg elendige! hvad seer jeg!

(Han seer ind paa Siden af Skuepladsen.)

Der er hun; O Syn! O Grusomhed! Hun
nærmer sig bævende og afmægtig, har Bør-
nene med sig . . . Hun kommer, min trofaste
Gemalinde, Af nu ikke mere min! for at ta-
ge den sidste Afssked; O Alceste! O Børn!
O Skilsmisse! O Død!

Andet Optrin.

Alceste, støttende sig ved Ismene, Cumelus, Aspasia,
Følge af unge Fruentimmere, de Forrige,
derefter underjordiske Guder.

Alc. Admet, Min allerkierefte Gemal! See nu er
Diebliffet, som skiller mig fra dig, og som
for evig opløser de elskværdige Baand, som fors
enede os; Dødens brede Skygge svæver om-
kring mig, som griber til Leen, opløfter Haan-
den, og synes at vil give det dødelige Hug.

Che il ferro stringe, alza la destra, e ac-
cenna

Vibrare il fatal colpo. In breve Alceste
Gelida spoglia in freddo marmo ascosa
Non farà più Madre, Regina, e sposa.

(vien collocata a sedere.)

Adm. Oh strazio!

Evan. Oh crudel voto!

Ism. Oh fedeltà!

Alc. San tutti i Numi, o caro,
Se in questa, che mi ride,
Giovane età, se riamata amante,
Se madre, se Regnante, a tutti avvezza
I piacer della vita, un sol sospiro
Sparsi in fartene un dono -- Ah questo dono
Merita una mercede; eccola: Io chiedo,
Che ad altra sposa in braccio
I nostri amati figli

Non r'abbiano a veder. Se lo prometti,
Se a me lo giuri, a' cari figli, a' Numi,
Chiudero in pace al sonno eterno i lumi.

Adm. Alceste! Mio tesoro! Ah quel che chiedi,

(Accostandosi a lei, con impeto di passione.)

E mio sacro dover. Sì, lo prometto;
L'adempirò; lo giuro
A' Numi, a te. Te sola, Alceste, amai,
Mentre vivesti; estinta
Sempre r'adorerò. Questi tuoi Figli
Saran soli i miei figli. Ogni contento

Fugge

-Snart vil Alceste, isænet og skjulet i kold Mar-
mor, ikke mere være Moder, Dronning og
Egtefælle.

(man hjælper hende til at sidde.)

Adm. O Dval.

Evan. O grusomme Løfte!

Ism. O Erofasthed!

Alc. Alle Guderne veed, O allerkiereste, om jeg, i
denne min smilende Ungdom, om jeg som en
igienelsket Elskerinde, som Moder, som Dron-
ning, og vant til alle Livets Fornøielser, har
givet et eneste Suf, ved at bringe dig dette Of-
fer . . . Af saadan Gave fortjener Nederlag:
hør da: Jeg forlanger, at vores elskede Børn ef-
maa faae dig at see i en anden Gemalindes Ar-
me. Dersom du lover det, dersom du vil til-
sværge mig, de kiere Børn, og Guderne dette,
saa er jeg vel tilfreds med, at lukke for evig
mine Dine.

Adm. Alceste! Min dyrebare! Af det som du for-
langer, (Man nærmer sig til hende med heftig Kier-
lighed.)

er mig hellig Pligt. Ja, jeg lover det, jeg
skal opfylde det; jeg tilsværger dig og Guderne
det. Dig ene, Alceste, har jeg elsket, medens
du levede; stedse skal jeg efter din Død tilbede
dig. Disse dine Børn skal ene være mine. . .

Fugge da me col tuo morir; mi resta
 Pianto, lutto, dolor, che fine avranno
 Col finir de miei giorni - - e, oh me felice;
 Se a ricondurmi a te nella serena
 Placida sede alle bell' alme eletta
 Questo dolce momento il Ciel m' affretta.

Alc. Vieni dunque, e ricevi
 Dalla man della sposa
 Questi, che a te confida,
 Pegni diletta, - - e prendi
 L' ultimo Addio.

Adm. L' ultimo!

Alc. Ah sì - -

Adm. Mi sento
 Da una piena d' affanni
 Sconvolto il core.

Alc. Aspasia, Eumelo, oh care
 Parti di questo seno,
 Pensate a me; venite
 Sovente alla mia tomba
 Ornatela di fiori. (Ombra amorosa
 Vi girerò d' intorno.) E della vostra
 Povera Madre il memorabil voto,
 La fedeltà, l' amore
 Rammentate tal volta al Genitore.

Cari figli, - - Ah non piangete:
 Tutto il suo tenero affetto
 Vi promette il genitor.

Adm.

All Glæde flyer bort fra mig ved din Død;
 Graad, Sorg og Smerte bliver tilbage for mig,
 som ikke vil endes uden med mine Dage . . .
 Og, O jeg lykkelige! dersom Himmelen vilde
 haste med det søde Dieblif, og føre mig til dig
 i de, for gode Sieler, udvalgte blide og rolige
 Opholdssteder.

Alc. Saa kom da, og modtag af din Egtfælles
 Haand, disse kiere Pandter, som hun betroer dig,
 og imodtag det sidste Farvel.

Adm. Det sidste!

Alc. Af ja . . .

Adm. Jeg føler, at mit Hierte er nær ved at briste af
 saa overvettets Kummer.

Alc. Aspasia, Eumele, O I kiereste Dele af dette
 Hierte, tænker paa mig; kommer ofte til mit
 Gravsted, pynter det med Blomster. (Jeg skal
 som en kierlig Skygge svæve om eder.) Og
 erindrer undertiden eders Fader om eders arme
 Moders mærkværdige Løfte, hendes Troefaste-
 hed, hendes Kierlighed.

Kiere Born . . . Af græder ikke;
 Eders Fader tilfiger eder
 sin sømmeste Kierlighed.

Adm. Cari figli - - Ah voi sarete

Il conforto, ed il diletto

Solì voi di questo cor.

Alc. Ti consola - - oh Sposo - - amato.

(languidamente.)

Adm. Troppo è barbaro il mio Fato!

a Due. Ah mio bene, in tal momento

Sol m' affanna il tuo dolor.

(Alceste cade in deliquio.)

Adm. Che acerbo tormento!

(Dopo averla guardata, finando per la
Scena.)

Che strazio! Che Morte!

La dolce conforte

Vederfi rapir!

L' esempio son io,

Di quanto si possa

Da un misero oh Dio!

Vivendo soffrir.

Numi! Amici! Ah chi m' aita!

(s' accosta al Alceste.)

Alc. Sposo - - Figli - - Ah mentre è in vita,

(riforma alquanto)

Abbracciate Alceste ancor.

(s' avanzano per abbracciarla, ma sono sbigottiti
da un suono spaventevole, che si sente den-
tro la Scena.)

Adm.

Adm. Kiere Børn , = Af I skal være.
 Dette mit Hjertes eneste
 Trøst, og Fornøielse.

Alc. Giv dig tilfreds , , D. elste , , Gemal.
 (afmægtig.)

Adm. Min Skiebne er al for grim!

Begge. Af! min allerkiereste, i sligt et Dieblif
 ængster mig ene din Smerte.
 (Alceste falder i Besvimmelse.)

Adm. Hvor bitter en Kummer!

(Efterat have betragtet hende, jamrende sig omkring
 paa Skuepladsen.)

Hvilken Ulykke! Hvilken Død!

at see en kier

Egtefælle rives fra sig!

O Gud! Jeg er et Beviis

paa, hvad en dødelig

kan udstaae

og dog leve.

Guder! Venner! Af hvo hjælper mig!

(Han nærmer sig til Alceste.)

Alc. Gemal , , Børn , , Af omfavner endnu en
 Gang Alceste, medens hun lever.

(De nærmer sig for at omfavne hende, men de bliver
 forbausede ved en forfækkelig Lyd, som høres
 inden for paa Skuepladsen.)

Adm. }
Evan. } a. 3. Ma qual suono di voci tremende,
Ism. } Qual caligine involta di tenebre
 Ci sorprende, ci copre d' orror!

(Alceste torna a cadere in deliquio.)

(Entrano i Numi infernali a poco a poco,
 e s' oscura un poco la Scena.)

Adm. Quant' ombre!

Evan. Quante larve!

Adm. Di terribile aspetto!

Evan. Di sembianza feroce, e minacciosa

Adm. Che avverrà?

Ism. Che vorranno?

Eum. } Ah Madre! - -
Asp. }

(Vedendoli avvicinare alla Madre.)

Adm. Ah Sposa!

Un Nome infernale.

(s' avvicina ad Alceste con gl' altri.)

Vieni, Alceste! il tuo voto rammenta;

Mai la Parca sospese sì lenta

Il severo suo fiero rigor.

Alc. Ahimè! Chi mi riscuote! - -

Chi mi scioglie da quella

Stupidizza di sensi, in cui languiva

Priva

Adm. }
 Evan. } alle 3. Men hvilken forstrækketig Lyd,
 Ism. } hvilket tykt Mørke overraster os,
 indhylde os i Stræk!

(Alceste falder igien i Besvimelse.)

(De underjordiske Guder komme ind nogle efter nogle, og Skuepladsen formærkes noget.)

Adm. Hvor mange Skygger,
 Evan. Hvor mange Spøgelse!
 Adm. Hvor gyseligt at see paa!
 Evan. Hvilke grimme og truende Gestalter!
 Adm. Hvad vil see?
 Ism. Hvad skulle de vilde?
 Cum. }
 Asp. } Af Moder!

(Da de seer dem nærme sig til Moderen.)

Adm. Af Gemalinde!

En underjordisk Gud.

(nærmer sig tillige med de andre til Alceste.)

Kom, Alceste, husk dit Løfte;
 aldrig tøvede Parcerne saalænge
 med at udøve deres grimme Strengthed.

Alc. Af! hvo vækker mig! , , , Hvo frier mine
 Sandser fra den Dorskhed, hvori jeg smerte-
 frie, rolig og stum laae i Dvale? Hvilket

Priva d' ogni dolor, tranquilla, e muta?
 Qual gente mi circonda? Ah son perduta!
 (voltandosi, e vedendo i Numi infernali.)

Nume infernale.

Perche ti trattiени?
 Sei vittima a Dite.

(ad Alceste.)

Adm. Fermatevi; udite:
 Saziatevi, o Dei,
 E seco rapite
 Un Sposo amoroso,
 Che senza di lei
 No, più non vivrà.

(con finania.)

Nume infernale.

Non è più permesso;
 Non v' è più pietà.

Adm. Ma almeno un istante.

Alc. Ma - - ancora - - un amplesso.

(languidamente.)

Numi Infernale.

Non è più permesso
 Non v' è piu pietà,
 Vieni.

(va per prendere Alceste.)

Adm. Ah barbari!

(Snuda la spada, e va contro i Numi.)

Nume

Folk omringer mig? Al, jeg er forloren!

(I det hun vender sig, og ser de underjordiske Guder.)

En underjordisk Gud.

Hvi tøber du længere?

Du er Pluto's Offer.

(til Alceste.)

Adm. Tøber; hører:.

Mætter eder, o Guder,

Og bortfører tillige med hende.

En fierlig Egteskalle,

som uden hende

ikke vil leve længere.

(med et oprørt Sind.)

En underjordisk Gud.

Det er ej længere tilladt;

Der er ingen Medynk mere.

Adm. Dog i det mindste et Dieblif.

Asc. Dog , , endnu , , et , , Fasntag.

(afmægtig.)

En underjordisk Gud.

Du maa ikke tøve længere;

Det er ingen Medynk mere.

Kom.

(Han gaar for at tage Alceste.)

Adm. O Barbarer!

(Han blottes Kaarden, og gaar imod Guderne.)

En

Nume Infernale.

Affrena, (voltandosi con Maestà)

Temerario Mortale,

Lo sconigliato ardir, che ti trasporta.

(prendono Alceste.)

Alc. Figli - - Addio. - - Sposo - - addio - -

(venendo portata via.)

Adm. Moro.

(cade tramortito, ed è portato dentro.)

Alc. Son morta.

SCENA III.

Evandro, Ismene, Cortigiani, &c.

Una voce. Morì.

Altra. Non vive più.

Evan. Fra quelle larve
S' ascosse, ci disparve.

Ism. Io gelo - -

Evan. Io tremo - -

Ism. Di terrore.

Evan. Di spavento.

a. 2. { Oh noi dolenti!
{ Chi ci soccorrerà! - - chi ci conforta!

Coro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta
Alceste.

Coro

En underjordisk Gud.

Styr Forbovne Dødel! (vender sig med Majestæt.)
 gå! din ubesindige Driftighed, som henriver dig.
 (De tage Alceste.)

Alc. Born, , , Farvel , , Gemal , , Farvel , ,
 (da hun bliver baaret bort.)

Adm. Jeg dser.

(Han falder i Usmagt, og bliver baaret ind.)

Alc. Jeg er død.

Eredie Optrin.

Evander, Ismene, Hoffolk, med flere.

en Stem. Hun døde.

en anden. Hun lever ikke meer.

Evan. Blant disse Spøgelses blev hun borte,
 og forsvandt.

Ism. Jeg tsner , ,

Evan. Jeg stielver , ,

Ism. Af Skræk.

Evan. Af Angest.

Begge. { O vi jammerfulde!
 Høent skal hielpes os! , , Høent skal erøste os!

Chor.

Grød, o Fædreneland, o Thessalien,
 Alceste er død.

Chor

Coro di dentro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, Alceste è morta.

Ism. Alceste è morta, ahime mai fine il pianto avrà
che queste bagnerà spiagge funeste.

Tutti. Piangi &c.

Coro di dentro.

Piangi &c.

Evan. Morte trionfa, e altera
Il vanto di beltà,
L' esempio d' onestà
Seco sen porta.

Coro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta Alceste.

Coro di dentro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, Alceste è morta.

Evan. }
Ism. } a. 2. Ogni virtù più bella
Con lei da noi partì.
Punirci ah voi così
Numi voleste!

Coro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta Alceste.

Coro di dentro.

Piangi, o Patria, o Tessaglia, è morta Alceste.

SCENA

Chor inden for.

Grød, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.
 Ism. Alceste er død! Ak jeg Elendige! aldrig vil de
 Taare ophøre, som skal oversvømme disse Lande.
 Alle. Grød, ic.

Chor inden for.

Grød, ic.

Evan. Døden feirer, og stolt
 fører den Skionheds Roes,
 og Verligheds Exempel
 bort med sig.

Chor.

Grød, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Chor inden for.

Grød, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Evan. } begge. Alle de skionnestie Dyder
 Ism. } forlod os tilligemed hende.
 Guder! Ak saaledes
 har I villet straffe os.

Chor.

Grød, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

Chor inden for.

Grød, o Fædreneland, o Thessalien, Alceste er død.

SCENA IV.

Admeto, con seguito de' Cortegiani, che lo circonda, per disarmarlo; Eumelo, Aspasia, Damigelle d' Alceste, e detti.

Adm. Lasciatemi, crudeli; in van sperate
(viene disarmato.)

Impedirmi il morir. S' oppone in vano
A' miei disegni il Cielo. E' morta Alceste;
E la vita diventa

Un supplizio per me. Come potrò
Di queste odiose mura

L' aspetto sopportar; Girar lo sguardo,
Ne più vederla! Andar volgendo il passo,
E incontrar da per tutto

Solitudine, e lutto! - - Ah! chi mi roglie
(con impeto.)

Di sottrarmi morendo

A un destino sì rio!

E il peggior de' viventi; e l' odio mio.

Ism. Ah Signore - -

Evan. Ah mio Re - -

Adm. Scoftati; taci;
Lasciami per pietà.

Ism. Ma questo Regno - -

Evan. Ma questi figli - -

(presentandogli i figli, che avanti a lui
s' inginocchiano.)

Adm.

Fjerde Optrin.

Admet med Følge af Hoffolk, som omringer ham, for at gjøre ham vaabenløs; Eumelus, Aspasia, Alcestis Hofdamer, og de Forrige.

Adm. Grusomme, lader mig være; forgieves haabe
 I at forhindre (Han bliver gjort værgelos.)
 mig fra at døe. Forgieves sætter sig Himmelen
 imod mit Forsæt. Alceste er død; og det giver
 mig en Pine at leve. Hvorledes skal jeg kunde
 udholde, at see disse forhadte Mure! see mig
 omkring, og ikke see hende mere! vank om, og
 ikke møde andet, end Eensomhed og Sorg! Af!
 hvad forhindrer (med Hæstighed.)
 mig fra, ved Døden at undrage mig saa fæl en
 Skiebne! . . . Det er det elendigste Liv, nogen
 kan leve; jeg hader det.

Ism. O Herre! . . .

Evan. O min Konge! . . .

Adm. Gaae fra mig; tie; for Himlens Skyld lad mig
 i Ro.

Ism. Men dette Rige . . .

Evan. Men disse Børn.

(Han viser ham Børnene, som falder
 paa Knæ for ham.)

Adm. Ismene, Evandro, oh Dio!
 Di strazziarmi cessate - - non hò in mente,
 Non hò nel cor altri che Alceste; e voglio
 Riunirmi con lei.

(appoggiandosi ad una Scena, e coprendosi il volto.)

Ism. Ma qual fiammeggia (lampeggia.)
 Improvviso balen!

Evan. Qual, ampio lume
 Le Nubi accende!

Adm. Ah nella tomba istessa
 Coll' adorata sposa
 Chiuso io farò. La seguirò fedele
 Nel soggiorno felice,
 Che a' giusti, ed agli Eroi il Ciel riserva.

(Impetuoso in atto di partire; nel qual tempo comparisce non veduto da lui sopra nuvole Apollo.)

Evan. Ferma. (lo trattiene.) *Ism.* Aspetta.

Adm. Che fu? *Evan.* Rimira.

Ism. Osserva. *Adm.* Che prodigi son questi.

Ism. Ah! un nune tra noi discende e sembra che
 Tutti i rai di sol si tragga appresso

Adm. Stupisco.

Ism. } Mi conforta.
Evan. }

Adm. E Apollo.

Ism. } E desso.
Evan. }

SCENA ULTIMA:

Apollo in Nuvola luminosa, Alceste chiusa in un Gruppo di nuvola, e detti.

Apol. Admeto, in Cielo ancora
 Il tuo misero affanno
 Destò pieta: Della fedel tua Sposa

Adm. *Ismene, Evander, Holder op, o Gud! med at
marte mig, Intet er i min Tanke, intet i
mit Hierte, uden Alceste; og jeg vil igien fore-
nes med hende.*

*(Han holder sig op til Siden af Skuepladsen,
og bedækker sit Ansigt.)*

Ism. *Men hvad Flamme er det (det lyner.)
som uventet blinker?*

Evan. *Hvad er det for et klart Skin, der antænder
Skyerne?*

Adm. *At jeg skal blive nedlagt i samme Grav, som min
titbedte Alceste. Trofast skal jeg følge med hen-
de til de lykkelige Boliger, som Himlen forbe-
holder de Rettskafne og Tapre.*

*(Hæstis i det han vil gaae, paa samme Tid sees Apollo
paa Skyer, ubemærket af Admet.)*

Evan. *Bliv. (holder ham tilbage.)*

Ism. *Lo.*

Adm. *Hvad er skeet?*

Evan. *Skue.*

Ism. *Betragt.*

Sidste Optrin.

*Apollo i en klar Skue, Alceste indfluttet midt i en-
deel Skyer, de Forrige.*

*Apol. Admet, din elendige Kummer har endog opbakt
Medynk i Himmelen; Din troe Gemalindes hoi-
modige Løfte har behaget Guderne. Lo saa*

Il magnanimo voto
 Piacque agli Dei. Son degni
 Due sì teneri amanti
 D'una forte miglior. In terra un giorno
 Se m'accogliesti, il maggior premio ottieni,
 Che dal favor celeste
 Sperar possa un mortal: ti rendo Alceste.

(s' apron le nuvole dalle quali Alceste scende, indi
 Apollo sparisce.)

Adm. Ah mia vita - - (corre ad incontraria.)

Alc. Ah mio ben - -

Adm. Vivi - -

Alc. T'abbraccio!

Adm. Oh portento!

Alc. Oh stupore!

Adm. Oh me felice!

Alc. Oh cari figli!

Oh consorte! e pur di nuovo
 Tutti vi stringo al seno!

(abbracciandoli tutti.)

Adm. Oh Ciel pietoso!

Oh benefico Nume!

Oh fausto Dì! - - Festeggi

L'inaspettato evento

Il Regno mio; s'appresti

Solenne sacrificio; e i primi, o cara,

Pensieri tuoi, i primi voti miei

In sì lieta fortuna abbian gli Dei.

omme elskende ere en bedre Skiebne værd. Tog du engang vel imod mig paa Jorden, faaer du nu igien den største Belønning, som nogen Dødelig kunde haabe af Himmelenes Gønst. Jeg giver dig Alceste tilbage.

(Efterne aabne sig, af hvilke Alceste nedstiger, derefter forsvinder Apollo.)

Adm. Af mit Liv . . .

Alc. Af mit eneste Gode!

Adm. Du lever . . .

Alc. Jeg omfavner dig!

Adm. O Vidunder!

Alc. O Skræk!

Adm. O jeg lykkelige! . . .

Alc. O fiere Børn!

O Gemal! Nu trykker jeg eder alle igien op til mit Bryst.

(Hun omfavner dem alle.)

Adm. O medlidende Himmel! O velgjørende Gøddom! O lykkelige Dag! . . . Mit Rige skal høitidelig holde denne uventede Hændelse. Lad et Høitids-Offer blive tillavet. Og ved en saa blid Lykke, O fiere, lad dine første Tanker, og mine første Løfter tilhøre Guderne.

Coro.

Regna a noi con lieta forte
 Donna, eccelsa, a cui sul trono
 Altra Donna, egual non fù
 Bella; e casta, e saggia, e forte,
 Tutte in te congiunte sono
 Le bellezze, e le virtù,

Errori di stampa.

Pag. 1. lin. 4. Messa, leg. mesfa.

46. - 14. fuore, leg. furore.

Chor.

Herst over os med blid Skiebne,
 Ypperlige Kone, hvis Lige,
 ikke fandtes paa Tronen.
 Skion og dydig, flog og modig,
 I dig er forenet
 al Skionhed og Dyd.

Frykfeit.

Dag. 31. lin. 8, 14, 22. Røst.
 Ved: Stempe.

Ikke haaber man, at denne Oversættelse vil blive hørd som et poetisk Stykke, og efter Voessens Regler. Dens Niemed var blot, at velsede de Tilhørere, som ikke forstaae Italiensk, til omtrent at vide, hvad der blev sunget. Man bekymrede sig derfor og ikke om de i en Oversættelse ellers saa nødvendige Sprog vendinger, da man herved havde forfeilet Niemedet, om end Udtrykkene og altsaa de Billederne kunde have paa meer end et Sted vundet. En erdlydende Oversættelse var det desuden, blot, som man ønskede, og enhver anden, hvor poetisk den end var bleven, havde derfor ikke været meer nyttig, end denne, da det var Italiensk, og ikke Dansk, der skulle synges.

At i øvrigt de overordentlige og fortræffende Skønheder, som dette forunderlige musikalske ~~Stykke~~ indeholder, umueligen i det mindste ikke alle, kan blive bemærkede, saalange man ikke følger Sangeren i det samme Sprog, der synges, vil man let kunde indsee; det var derfor at ønske, at man havde en efter Partituret Note for Note indrettet Dansk Oversættelse, hvorefter Musikken kunde blive spørgt, da det Italiensk Sprog dog er saa lidet bekiendt hos os; Men hvor faar man en saadan Oversættelse? Dog maaskee — Mueligen kunde vel Omstændighederne saaledes søie sig. — Mere tør man ikke denne Gang sige, nu blot yttre nok engang et sådant Ønske. De som ikke forstaae Italiensk, ville da lære at kiende den sande Værd, som et Stykke har, just fordi Componisten iagttog den, som Motto paa Partiturets Titelblad anbragte Horaces Regel:

Denique sit, quod vis, simplex duntaxat & unum.